

**Kahrolsun gerici
imha savaşı!
Özgürlük, eşitlik,
gönüllü birlik!**

Suriye'den ve Rojava'dan kirli ellerinizi çekin!

TKİP, Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini, Türk burjuva devletinin kardeş Kürt halkına, Ortadoğu'nun tıpkı Filistin halkı gibi mazlum bu kadim halkına karşı yürütülen haksız, gerici ve kirli imha savaşına karşı durmaya çağırmaktadır. Türk sermaye devletinin bu savaşta elde edeceği her sözde "ulusal" başarı, işçi sınıfı ve emekçi-

ler üzerindeki sınıfsal köleliğin perçinlenmesi anlamına gelecektir. Çıkış ve kurtuluş, ezilen ve sömürülen emekçiler ile ulusal kölelik koşulları altındaki mazlum halkların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birleşik devrimci mücadelesinden geçmektedir. Türkiye'de olduğu kadar tüm Ortadoğu'da da! **S.3**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 38
18 Ekim 2019 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

İşgal harekatı devam ediyor...

6

Sermaye iktidarının ve yandaşlarının işgal hesapları

Savaş boyunca silah tacirlerinin, savaş sonrası ise çok yönlü alanlarda kâr sağlayan sermayedarların menfaatleri hüküm sürüyor.

11

Sınıf sendikacılığını inşa etmek için birleşelim!

Metal işçisinin sendikal ağalık düzenine karşı öfkesi artıyor. Artık çürümüş ve bir kabuğa dönmüş bu anlayış karşısında çıkış aranıyor.

18

"25 Kasım sürecinden daha örgütlü çikalım!"

25 Kasım'a yaklaşırken işçi Emekçi Kadın Komisyonları temsilcileri ile gelişmeleri, kadınlara yansımaları ve çözüm yöntemleri üzerine sohbet ettik.

Sonucu, halkların anti-emperyalist mücadelesi ve direnişi belirleyecek!

Emperyalistlerin icazetiyle işgal

S.5

Teslim Demir anısına... '70'li yıllar: Devrimci önderlik boşluğu - H. Fırat

S.12

İşgal hareketi devam ediyor...

Sonucu, halkların anti-emperyalist mücadelesi ve direnişi belirleyecek!

Erdoğan yönetiminin ABD ve Rusya'dan aldığı icazetle başlattığı işgal hareketi 1 haftasını geride bıraktı. Yoğun bir savaş diplomasisinin ardından başlayan hareketin hedefinde ise doğrudan Kürt halkının elde ettiği kazanımlar yer alıyor.

AKP iktidarının elinde tuttuğu savaş makinesi Rojava'nın üzerine hoyratça saldırırken, emperyalist güçlerle olan savaş diplomasi de aralıksız devam ediyor. Bir dizi telefon görüşmesinin yanı sıra, son olarak Mike Pence, Mike Pompeo ve ekibinden oluşan Trump'un savaş kabinesi Türkiye'ye geldi. Gündemlerinde ise, Suriye halklarının başına yeni belalar açacak savaş politikalarının olduğu açık.

ABD VE BATILI EMPERYALİSTLER KÜRT HALKININ AKAN HER DAMLA KANINDAN SORUMLUDUR

İşgal hareketi karşısında gün aşırı göstermelik açıklamalar yapan ABD ve Batılı güçler, işgal konusunda Erdoğan yönetimine yeşil ışık yakarak, Suriye halkları karşısında gerçek konumlarını bir kez daha gözler önüne sermiş oldular. Hiç de şaşırtıcı olmayan bu ikiyüzlü tutumlarının gerisinde ise kirli emperyal planlarının olduğu açık. Zira, emperyalistler halkların özgürlüğü ve geleceğini değil her koşulda kendi egemenliklerini esas alırlar. "Tüm ikiyüzlü açıklamalara rağmen saldırı savaşının önünün ABD emperyalizminin onayıyla açıldığı gözler önündedir. Bu onayı sağlayan kirli pazarlıkların kapsamını henüz bilmiyoruz. Fakat bundan bağımsız olarak, yıllardır bölgede ve özel olarak da Suriye'de, Türk burjuva gericiliği ile Kürt hareketini kendi ekseninde uzlaştırmaya yönelik bir politika izleyen ABD emperyalizminin, bunda başarısız kaldığı her durumda Türk burjuva gericiliğini tercih edeceğini bilmek herhangi bir güçlük taşıyamıyordu." (Suriye'den ve Rojava'dan kirli ellerinizi çekin! - TKİP)

Dün, Suriye'de Amerikancı bir rejim kurma hedefiyle cihatçı çeteleri destekleyen, eğiten, donatan ve Suriye halkları-

nın üzerine salan ABD emperyalizmi, bu politikanın çökmesi ile birlikte yüzünü Kürt hareketlerine dönmüş, en azından Suriye'nin bir bölümünü bu ilişkileniş üzerinden elinde tutmayı hesaplamıştı. Bu yönelim ABD emperyalizmi adına Kürt halkının tarihsel çıkarlarını savunmayı değil, tersine bölgenin temel dinamiklerinden olan Kürt hareketi üzerinden Suriye'ye kalıcı olarak yerleşmeyi esas alıyordu. Türk sermaye devleti ile yaşadığı krizin temelinde de bu kirli politik hesaplar yatıyordu. ABD emperyalizminin Kürt hareketi ile gerici Erdoğan yönetimini bu politika ekseninde birleştirme fantezisi sonuç vermediği yerde ise, NATO ortağı sermaye devletinin işgal hareketına yeşil ışık yaktı.

Süreç belirsizliğini korusa da ABD emperyalizmi bir kez daha kirli savaşın dili ile Suriye politikasına yön vermeyi esas alıyor. Görüldüğü kadarıyla işgal hareketinin çatışan her iki tarafı da yıpratma çabalarını var sayıyor ve bir noktadan sonra kendi bölge politikalarını daha güçlü bir şekilde taraflara dayatmaya hazırlanıyor. Bunu Trump'ın tutarsız ama emperyalistlere has pişkinlikle yaptığı açıklamalardan okuyabiliyoruz:

"Ya oraya asker göndereceğiz ve askeri olarak kazanacağız, ya Türkiye'yi finansal olarak ve yaptırımlarla sert bir şekilde vuracağız, ya da Türkiye ve Kürtler arasında bir anlaşma için arabuluculuk yapacağız!"

Özetle, ABD emperyalizmi işgal hareketi ile gerek Erdoğan yönetimini gerekse Kürt hareketini açmaza alarak masaya

oturtmanın hesabını yapıyor.

RUS EMPERYALİZMİ EGEMENLİK ALANINI GENİŞLETME PEŞİNDE

Türk sermaye devletinin işgal hareketine yeşil ışık yakan bir diğer emperyalist güç ise Rusya oldu. 2015 yılından beri sahada etkin bir şekilde yer alan Rus emperyalizmi, o tarihten beri temel bir aktör olarak, dengeleri doğrudan belirleyen bir inisiyatif alanı yaratabildi kendisine.

Bu konumunu, siyasi ve askeri gücünün yanı sıra, bir yandan İran, Suriye, Lübnan vb. bölge ülkeleri ile kurduğu çok yönlü ilişkileri, öte yandan NATO içerisinde olduğu gibi) sistemli bir şekilde kullanarak elde edebildi. Buna, Suriye savaşının bir evresinde Kürt hareketinin ABD ile kurduğu "çelişkili birlikteliği" de eklemek gerekiyor. Zira Rusya, ABD'nin bölgede kendisine önemli bir dayanak olarak gördüğü Kürt hareketinin açmazlarını da daha en başından beri kendisi için bir olanak olarak gördü/görüyor. Gelinen yerde ABD, Türk sermaye devleti ve Kürt hareketinin ilişkilenişi üzerinden bir kez daha açığa çıkan ve işgal hareketinin arka planını oluşturan kriz dinamiğini kendi lehine bir avantaja çevirmek için kolları sıvamış bulunuyor. Şu günlerde Menbic'de yaşanan gelişmeler bunun en çarpıcı ve güncel örneği oldu. Zira, ABD'nin askerlerini Menbic'den çekmesi ve Türk sermaye devletinin hoyratça Kürt halkının üzerine gelmesiyle birlikte

Suriye rejim ordusu ve Rus askeri polisi Menbic'in kontrolünü ele geçirebildi.

Özetle, bugün Rusya'nın Rojava'nın işgaline verdiği sessiz desteğin gerisinde kendi egemenlik alanlarını genişletme, Kürt halkının kazanımlarını ise en geri noktaya çekme hesaplar yatıyor.

HALKLARIN ANTI-EMPERYALİST MÜCADELESİ VE DİRENiŞİ SONUCU BELİRLEYECEK!

Gerici-faşist Erdoğan yönetiminin işgal saldırısı başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin maskesini şimdiden düşürmüş, halklar karşısındaki ikiyüzlü tutumlarını bir kez daha gözler önüne sermiş bulunuyor. Bununla birlikte yıkıcı emperyalist savaş ve işgal hareketi başta Kürt halkı olmak üzere Suriye halklarına tarifsiz acılar yaşatmaya devam ediyor.

Bu bağlamda, henüz gelişmelerin hangi yönde şekilleneceği, emperyalist merkezlerde yapılan kirli hesapların tutup tutmayacağı belli değil. Tarihsel ve güncel planda belli olan şudur ki, sonucu başta Kürt halkı olmak üzere, mazlum bölge halklarının anti-emperyalist mücadelesi ve direnişi belirleyecektir. Bu süreçte Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler ise ezilen halkların yanında yer almalı, emperyalist-kapitalist haydutların karşısında mücadeleyi büyütme sorumluluğu ile hareket etmeli, günün çağrısına kulak vermelidir: "TKİP, Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini, Türk burjuva devletinin kardeş Kürt halkına, Ortadoğu'nun tıpkı Filistin halkı gibi mazlum bu kadim halkına karşı yürütülen haksız, gerici ve kirli imha savaşına karşı durmaya çağırılmaktadır. Türk sermaye devletinin bu savaşta elde edeceği her sözde 'ulusal' başarı, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sınıfsal köleliğin perçinlenmesi anlamına gelecektir. Çıkış ve kurtuluş, ezilen ve sömürülen emekçiler ile ulusal kölelik koşulları altındaki mazlum halkların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birleşik devrimci mücadelesinden geçmektedir. Türkiye'de olduğu kadar tüm Ortadoğu'da da!" (agy.)

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/38 * 18 Ekim 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tif. No: 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak45.net

Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD ŞTİ - Tayakadın Yassıören Cd. No:75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy / İSTANBUL

Suriye'den ve Rojava'dan kirli ellerinizi çekin!

1- Geride kalan yıl içinde toplanan **TKİP VI. Kongresi, "Ortadoğu, Türkiye ve Kürt Sorunu"** başlığı altında, gündemdeki gelişmeleri anlamamıza ışık tutan şu değerlendirmeye yer vermişti: *"Türk sermaye devletinin Ortadoğu halklarına karşı izlediği suç çizgisinin son birkaç yıldır özellikle yoğunlaştığı hedef, mazlum Kürt halkının kazanımlarıdır. Öylesine ki, emperyalizmin ve siyonizmin taşeronu olarak gündeme getirilen ve Suriye'yi yıkıma uğratan politika iflas ettiğiinden beri, Ortadoğu'ya ilişkin Türk dış politikasının ekseninde artık esas olarak Kürt sorunu, Kürtlerin bölgesel düzeydeki kazanımlarının bloke edilmesi, olanaklıysa tasfiyesi vardır. ABD ve Rusya'yı bir arada idare etmeye, Ortadoğu'da karşı karşıya duran bu iki büyük emperyalist güç arasındaki çekişmenin yarattığı manevra olanaklarından yararlanmaya dayalı politikanın ekseninde de bu aynı hedef ve hesap vardır. Fakat bu politika, son birkaç yılın gelişmelerinin de açıkça gösterdiği gibi, komşu ülkelerin belirli bölgelerini işgal etmek ve olanaklıysa elde tutmak biçimindeki sinsi hedef ve hesapların bahanesi olarak da kullanılmaktadır. Dinci cihatçı çetelere kol kanat germek aynı zamanda bu hesabın bir parçasıdır."* (**TKİP VI. Kongresi Bildirgesi, Aralık 2018**)

2- Dinci-faşist iktidar aylardır hazırlıklarını ve emperyalist merkezlerle kirli pazarlıklarını yaptığı Suriye Kürdistanı'na yönelik gerici imha savaşını, bu pazarlıklardan aldığı sonuç üzerine nihayet başlattı. İç ve dış politikada kirli hesaplara dayanan ve tüm bölgeyi yeniden ateşe verme potansiyeli taşıyan bu tepeden tırnağa haksız ve gerici savaşın sorumluları ona "Barış Pınarı Harekâtı" ismini uygun görmüşler. Bu, Türk burjuva gericiliğinin politik-ahlaki çürümüşlüğü'nün olduğu sınırları gösteriyor. Aynı sinik arsızlık Afrin'de binlerce insanın hayatına malolan yıkım savaşının "Zeytin Dalı Harekâtı" olarak isimlendirilmesinde de kendini göstermişti.

3- Türk burjuva gericiliğinin tüm kesimleriyle ardında mevzilendikleri ve hararetle destekledikleri bugünkü savaş tümüyle haksız ve gerici bir saldırı savaşıdır. Kirli hesapların ve kirli pazarlıkların ürünüdür. Halihazırdaki açık ve kısa vadeli hedefi, Suriyeli Kürtlerin kendi yaşa-

dıkları topraklarda elde ettikleri haklı ve meşru kazanımlarını yoketmektir. Olayların seyrine göre kendini gösterecek olan örtülü ve uzun vadeli hedefi, sınır boyunca Suriye topraklarının bir kısmını ilhak etmektir. Besleme cihatçı çetelerin ele geçirilen bölgelere yerleştirilmesi ve Kürt nüfusu hedef alan etnik temizlik planları bu amaca yöneliktir.

4- Haksız ve gerici saldırı savaşının iç politik yaşama dönük kirli hesapları daha az önemsiz değildir. Bu hesapların ilki daha ilk adımda elde edilmiştir. Düzen muhalefeti firesiz bir gerici blok halinde Tayyip Erdoğan etrafında kenetlenmiştir. Bu konuda düzen solunun tablosu özellikle ibret vericidir. CHP, sözde Tayyip Erdoğan alternatifi Ekrem İmamoğlu, tüm kesimleriyle "ulusalcılar", halen Tayyip Erdoğan'ın "milli dava" etiketi altında sunulan kirli davasını onun ağzıyla savunur ve destekler konumdadırlar. Bu kesimlere ait yayınlar sürmekte olan saldırı savaşının seyrini adeta genelkurmay bülteni diliyle aktarmaktadırlar.

Ama bu, mazlum bir halk topluluğuna karşı yürütülen gerici imha savaşının iç politikaya yönelik en önemsiz ve en kolay, daha ilk günde kendiliğinden elde edilebilen sonucudur. Bununla kıyaslanamayacak önemde olan asıl hedeflere gelince. Bunlardan ilki ve şu sıra en önemlisi, ağır ekonomik krizin sonu gelmeyen faturasına karşı öfke ve tepkisi günden

güne büyüyen işçilerin ve emekçilerin bir kez daha kudurgan bir şovenizmle zehirlenip sersemletilmesi, böylece tüm den etkisizleştirilmesidir. İkincisi, zaten sınırlı kırıntılar düzeyine indirilmiş demokratik hak ve özgürlüklerin tüm den askıya alınması, sesini çıkarmaya yeltenecek olanların bu kez savaş bahanesiyle anında ezilmesidir. Bunun bir uzantısı olan üçüncüsü, bizzat kendi öz kardeşlerine yönelen bu gerici savaşa kaçınılmaz olarak karşı çıkacak olan Türkiye'deki legal Kürt hareketinin kriminalize edilmesi ve olanaklıysa legal alandan tasfiyesidir. Bu yerel seçimlerden beri zaten başlamış bir süreçti ve gerici savaşla birlikte yeni boyutlar kazanacağı kesindir.

5- Savaş histerisinin ortalığı kapladığı bugünkü koşullarda bu hesaplar kısa dönemli olarak umulan sonuçları belli sınırlar içinde verecektir. Ama alanı ve kapsamı bakımından öncekilerden çok farklı olan bu yeni saldırganlığın sermaye devleti için içinden çıkılması zor bir batağa dönüşmesi de kuvvetle muhtemeldir. Suriye üzerine emperyalist hesapları konusunda halen işleri bir uzlaşma ve denge içinde götüren ABD ile Rusya'nın hayırhah onayları dışında saldırganlığın diplomatik alanda halen yaşamakta olduğu tecrit hali, yaşanacak sıkıntıların uluslararası ilişkiler alanındaki ilk göstergeleridir. Savaşın uzaması durumunda insani, maddi ve mali açıdan yaratacağı

ağır faturanın Türkiye toplumu üzerindeki etki ve sonuçları ise tüm başlangıç hesaplarını tersyüz edebilir.

6- Tüm ikiyüzlü açıklamalara rağmen saldırı savaşının önünün ABD emperyalizminin onayıyla açıldığı gözler önündedir. Bu onayı sağlayan kirli pazarlıkların kapsamını henüz bilmiyoruz. Fakat bundan bağımsız olarak, yıllardır bölgede ve özel olarak da Suriye'de, Türk burjuva gericiliği ile Kürt hareketini kendi ekserinde uzlaştırmaya yönelik bir politika izleyen ABD emperyalizminin, bunda başarısız kaldığı her durumda Türk burjuva gericiliğini tercih edeceğini bilmek herhangi bir güçlük taşıymıyordu. Bunun Türkiye'deki yakın dönem örneğini, ABD politikasına ve özendirmesine dayalı "çözüm süreci"nin iflasi sonrasında gördük. Başta ABD olmak üzere tüm batılı emperyalistler, Kürt kentlerinin yerle bir edilmesine ve binlerce Kürt gencinin yıkıntılara gömülmesine örtülü bir onay verdiler. Afrin işgaline onay bunun bir başka örneği oldu. Şimdiyse aynı tutumu hiç değilse ABD payına Rojava'da görüyoruz.

7- Suriye'deki Kürt hareketini halkların baş katili ABD emperyalizmine mecbur ve mahkûm hale getiren dönüm noktasından beri Türk burjuva gericiliğinin bugünkü temsilcisi Tayyip Erdoğan yönetiminin ABD'ye sonu gelmeyen telkini ve teklifi, Suriye'ye yönelik hesaplarınız çerçevesinde Kürtlerle yapmaya çalıştıklarınızı bizimle çok daha iyi bir biçimde yapabilirsiniz olmuştu. Rezilliği ile ünlenen ABD başkanının şu günlerdeki rezilce patavatsızlıklarından anlaşılıyor ki, savaşa verilen onay tam da bu teklifin nihayet kabul görmüş bulunmasının ürünüdür. ABD başkanının pazarlık ve onayını izleyen ilk resmi açıklamada, İŞİD'e karşı mücadele sorumluluğu bundan böyle artık Türkiye'nindir sözleri bunun resmi bir itirafıdır. Bunun anlamı bugüne kadar Kürtler üzerinden yürütülen hesapların bundan böyle Türkiye üzerinden yürütüleceğidir.

8- Kürt hareketi temsilcileri bir zamanlar marksist olmak iddiası taşıyorlardı ve emperyalizmin her zaman "özgürlük değil egemenlik peşinde olduğu"nu iyi kötü biliyorlardı. Bunun zamanla bu denli kolay unutulmasının Kürt halkına bedeli daha şimdiden çok ağır olmuştur.

Buna rağmen Kürt hareketi temsilcileri bu katı gerçeğe gözlerini kapamayı hâlâ da sürdürmektedirler. Son saldırıyı konu alan açıklamasında PKK yönetimi, ABD emperyalizminin Kürtlere bu son açık ihanetini aynı açıklıkta tanımlamak ve mahkûm etmekten kaçınmıştır. Rojava Kürt hareketinin en önemli temsilcilerinden biri, sınır boyundan çekilmiş olsa da öteki bölgelerde ABD ile işbirliğini hâlâ da sürdürüyoruz diyebilmektedir. Bu tutum ve yaklaşımlar, ABD emperyalizmiyle girişilen ilişkilerde Kürt hareketinin kendini nasıl içinden kolay çıkılamaz bir açmaza mahkûm ettiğinin bir ifadesidir.

9- ABD emperyalizmi son elli yıldır birçok kez kendisine akıl almaz biçimde umut bağlamış Kürtleri yüzüstü bıraktı ve böylece onlara ağır acılar yaşattı. Bunun son örneği aynı tarihi kesit boyunca ABD'nin sadık işbirlikçisi olmaktan kendilerini bir türlü kurtaramamış olan Irak Kürt partilerinin Bağımsızlık Referandumu sırasında yüzüstü bırakılmaları olmuştu. Şimdi aynı akıbeti Suriye Kürtleri yaşıyor. Oysa üstte değindiğimiz açıklamalar hâlâ da ABD'den medet umulduğunu gösteriyor. Bu tutum sürerse, anlamı gafletten de öteye olacaktır. Son gelişmelerin ardından Kürt hareketinin temsilcilerini, ABD emperyalizmiyle ilişkilerin tarihiyle yüzleşme ve dolayısıyla derine inen kapsamlı bir özeleştiri sorumluluğu beklemektedir. Bu, öncelikle Kürt halkına, yanı sıra tüm Ortadoğu halklarına karşı artık kaçınmayacakları bir sorumluluktur.

10- TKİP 30. Yıl Konferansı'nda (Kasım 2017) ortaya konulan ve ardından TKİP VI. Kongresi tarafından onaylanan tutum, partimizin Kürt halkına yöneltilen gerici imha savaşına karşı tutumunun çerçevesini de vermektedir:

"Partimiz, mazlum Kürt halkının tümüyle meşru ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerini, Kürdistan'ın tüm parçalarında elde ettiği ulusal demokratik kazanımları savunmaya devam edecektir. Bunları gasp etmeye ya da sınırlamaya yönelik tüm gerici girişimlere karşı Kürt halkının yanında yer alacaktır. Öte yandan Kürt partilerinin emperyalizmden ve siyonizmden medet uman, böylece mazlum bir ulusunun haklı ve meşru davasını lekeleyen, bu arada bölge halklarının çıkarlarını hiçe sayan politikalarını aynı açıklıkla mahkûm etmektedir. Partimiz, emperyalist güçlerin yakın tarihteki sayısız ihanetine rağmen inanılmaz bir dar görüşlülükle sürdürülen bu politikanın bölge halklarının ve yanı sıra bizzat Kürt halkının kendisi için barındırdığı felaketsel sonuçlara her vesileyle dikkat çekecektir."

11- Burada, Kürt partilerinin emperyalizmle ilişkilerine devrimci anti-emper-

yalist açıdan yöneltilen eleştiri ile, Kürt halkının meşru ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerinin, yanı sıra bu doğrultudaki fiili kazanımlarının her türden gerici saldırıya karşı devrimci enternasyonalist bir tutumla savunulması birbirini tamamlamaktadır. İkincisinden kaçınarak salt ilkiyle yetinmek, ikiyüzlülük ve sahtekârlık ifadesi bir şovenizmden öte bir anlam taşımayacaktır. "Ulusal sol" denilen gerici gruplar toplamının hep ve halen yapmakta oldukları tam olarak budur. Ama bunun bir biçimde solda da yankılandığını, kendisine "komünist" sıfatı yakıştıran reformist bazı çevrelerin de özünde benzer bir tutumla davrandıklarını görmek utanç vericidir.

12- SİP kökenli partilerden biri, kendini "TKP" olarak isimlendireni, tıpkı Afrin'e yönelik saldırı esnasında olduğu gibi, gündemdeki saldırıya ilişkin olarak yayınladığı bildiride de, Kürtlerden, onların içinde tutulduğu tarihi-toplumsal kölelik koşullarından ve dolayısıyla buradan kaynaklanan meşru ulusal haklarından tek kelime olsun söz etmemekte, saldırı dosdoğru Kürt bölgesine ve Kürt halkının kazanımlarına yönelmiyormuş gibi yalnızca "Suriye'den elinizi çekin!" demekle yetinmektedir. Kürtlerin meşru haklarından ve dosdoğru onlara yönelmiş somut saldırıdan tek kelime olsun söz etmeyen açıklama, ama öte yandan Kürt partilerinin izlediği çizgiyi mahkûm etme hakkını kendinde görebilmektedir. Açıklamaya göre "emekçi Suriye halkının egemenlik ve toprak bütünlüğü"! Yani tastamam Esad rejiminin resmi talepleri! Bu utanç verici tutumun gerisinde, burjuva legalitesinin boğucu sınırlarına hapsolmuş olmanın yarattığı yapısal açmazın belli bir payı elbette var. Ama asıl neden sosyal-şovenizmin dipsiz kuyusuna yuvarlanmış olmağdır.

13- TKİP, Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini, Türk burjuva devletinin kardeş Kürt halkına, Ortadoğu'nun tıpkı Filistin halkı gibi mazlum bu kadim halkına karşı yürütülen haksız, gerici ve kirli imha savaşına karşı durmaya çağırılmaktadır. Türk sermaye devletinin bu savaşta elde edeceği her sözde "ulusal" başarı, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sınıfsal köleliğin perçinlenmesi anlamına gelecektir. Çıkış ve kurtuluş, ezilen ve sömürülen emekçiler ile ulusal kölelik koşulları altındaki mazlum halkların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birleşik devrimci mücadelesinden geçmektedir. Türkiye'de olduğu kadar tüm Ortadoğu'da da!

Kahrolsun gerici imha savaşı!

Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ

10 Ekim 2019

HDP'li belediyelere baskınlar: Belediye eşbaşkanları gözaltında

HDP'ye yönelik saldırılarını da tırmandıran sermaye devleti, 15 Ekim sabahı HDP'li belediyelere yönelik baskınlar gerçekleştirdi. Belediye eşbaşkanlarının da içerisinde olduğu çok sayıda kişi gözaltına aldı.

Hakkari Belediyesi'ne polis baskını düzenlendi. Belediyenin yanı sıra Belediye Eşbaşkanı Cihan Karaman da evine yapılan baskında gözaltına alındı. Mardin Yüksekova Belediyesi Eşbaşkanı İrfan Sarı ile Remziye Yaşar da evlerine yapılan baskında gözaltına alındılar. Nusaybin Belediyesi eşbaşkanları Semire Nergiz ve Ferhat Kut evlerine yapılan baskınlarla gözaltına alındı.

Nusaybin'de işgal saldırısı sonrası HDP'nin kurduğu Kriz Merkezi de basıldı. Merkezin kapısını kırarak, maddi hasara neden olan ve merkezde çalışanlara saldıran polis burada Nusaybin Belediye Meclisi Üyesi Mehmet Emin Alkan'ı gözaltına aldı.

Van'da Erciş Belediyesi'ne de polis baskını düzenlendi. Belediye eşbaşkanları Yıldız Çetin ve Bayram Çiçek'in yanı sıra belediye meclis üyesi, HDP yöneticileri ve belediye çalışanlarının içerisinde olduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı.

HDP Merkez Yürütme Kurulu, Nusaybin, Erciş ve Hakkari belediye binalarının polis tarafından basılarak belediye eşbaşkanları da dahil çok sayıda kişinin gözaltına alınmasını yazılı bir açıklama yaparak protesto etti. "AKP iktidarının Kürt düşmanlığı sınır tanı-

mıyor" başlıklı açıklamada Rojava'ya yönelik işgal hamlesine dikkat çekilerek şöyle denildi:

"Tüm dünya, Kuzey Suriye'ye yönelik işgal girişiminin Kürt düşmanlığından kaynaklandığını apaçık görmektedir. İktidar sözcüleri ve temsilcileri ise gazetelere köşe yazarak, televizyonlara çıkarak yalan söylemeye devam etmektedir. Güvenli bölge kisvesiyle Ortadoğu'da yeni bir kaosun fitilini ateşleyen AKP iktidarı, bu adımları ile IŞİD'e yeniden can suyu olmuştur."

Kendi toprağında barış içinde, insan onuruna uygun bir şekilde yaşamak isteyen Kuzey Suriye halkları, Türkiye'deki yoksulun boğazından kesilen lokmayla alınan kurşunlar ve bombalar ile katledilmektedir. Bir kurşunun kaç para ettiğini bilen AKP iktidarı, bir insan hayatının değerinden ise habersizdir."

"Gözaltı ve tutuklamalarla yaratılan baskı ortamı ekonomik krizi, işlenen savaş suçlarını, uluslararası camiadan gelen siyasi, askeri ve ekonomik yaptırımları örtme çabası taşımaktadır" ifadelerinin yer aldığı açıklamada savaş karşıtlarının ve barış mücadelesinin sesini yükseltmeye devam edileceği vurgulandı.

Emperyalistlerin icazetiyle işgal

2011 yılında Suriye'yi savaş cehenneme atan ABD ile bölgedeki işbirlikçileri bu ülke halklarına karşı ağır bir insanlık suçu işlediler. Yüzbinlerce insanın hayatına mal olan savaş ülkenin yarısını enkaza çevirdi, milyonları yerinden yurdundan etti. Yetmezmiş gibi IŞİD gibi katil sürüleri bölge halklarının üstüne salındı. Sekiz yıldan beri savaşı bitirme çabalarını baltalayan bu güçler, AKP-saray rejiminin yeni bir cephe açmasına da icazet verdiler.

Dinci-faşist iktidarın Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırma, bu vesileyle Suriye topraklarının bir kısmını ilhak etme histerisi doruğa çıkmıştı. T. Erdoğan'la müritlerinin çöküş sürecine giren kokuşmuş rejimlerinin ömrünü uzatabilmeleri için de yeni bir işgal hareketi gerekiyordu. Ancak bu hareket, Washington'daki efendilerin icazeti olmadan yapılamazdı. Nitekim kirli pazarlıklar sonuç verince, saldırı emri bekleyen Türk ordusu işgal hareketini başlattı.

İLK DESTEK NATO'DAN

İşgal saldırısının başlamasından iki gün sonra emperyalist savaş aygıtı NATO'nun şefi Jens Stoltenberg soluğu Türkiye'de aldı. Saray rejiminin başıyla görüşen Stoltenberg, Türkiye'nin NATO için taşıdığı önemin büyüklüğüne, vazgeçilmezliğine vurgu yaptı. Sermaye devletinin 70 yıldan beri emperyalistlere yaptığı hizmetleri nasıl takdir ettiklerini anlattı. İşgal saldırısının hemen ardından yapılan bu açıklamalar, suç ortaklığının ilanı oldu.

NATO şefi, Dolmabahçe Sarayı'nda T. Erdoğan'la yaptığı görüşmede, "Türkiye çok zor bir bölgenin sınırlarında ve (saldırı için) meşru gerekçeleri var" ifadelerini kullandı. Oysa saray rejimini hedef alan Suriye kaynaklı bir tehdit bulunmuyor. Tersine, sekiz yıldan beri cihatçı katilleri Suriye halklarının üstüne salan bizzat AKP-saray rejimidir. PYD/YPG güçlerinin de Türkiye'ye yönelik tehdit ya da saldırıları hiç olmadı. Yani NATO şefi, hiçbir haklı dayanağı bulunmayan gayrimeşru bir işgali destekliyor.

TRUMP'IN RİYAKARLIĞI

T. Erdoğan'la yaptığı kirli pazarlıkların ardından saldırıya yeşil ışık yakan ABD Başkanı D. Trump, bazı çevrelerin sert eleştirilerine maruz kalınca, "tehditler"

Hegemon güçlerin işgal saldırısına destek vermeleri ya da göz yummaları, emperyalistlerden medet ummanın özgürlük değil ancak felaket getirebileceğini bir kez daha kanıtlamıştır. Bu olgu, çağımızda sömürgeciliğin kaynağı olan bu sistemin halklara kölelikten başka bir şey sunmasının imkansız olduğunu gösteriyor.

savurmaya başladı. İşgal saldırısına izin verdikten sonra Kürt hareketini öven laflar eden Trump, iki günde ağır değişti-rerek Ankara'daki işbirlikçilerini "tehdit" eden sözler sarf etmeye başladı.

Dünyanın en güçlü, en saldırgan emperyalist gücünün başında bulunan Trump'ın sergilediği tutarsızlık, işgal saldırısını savunma noktasındaki aczini gözler önüne seriyor. ABD'de seçim sürecinin başlaması, Demokrat senatörlerin sıkıştırması, Trump'ı bu kepezelikleri yapmaya zorluyor. "Müttefiklerini sırtından hançerledi" söyleminin yayılması da Trump'ı sıkıştıran bir diğer etken. Birbirine çelişen açıklamalar bir yana, ortada kesin olan bir şey var; o da işgal saldırısının Trump'ın icazetiyle başlatılmış olmasıdır. Tetikçi, saray rejimi olsa da Trump bu işgalin bir numaralı suç ortağıdır.

AB'NİN SEFİL PRAGMATİZMİ

AKP şefinin "Suriyeli mültecileri üstünüze salarım ha!" pervasızlığını sineye çeken AB emperyalistleri, işgal saldırısına karşı kayda değer bir tutum almaktan aciz olduklarını gösterdiler. İşgal karşıtı bir tepkinin olması, Türk devletinin saldırganlığına dair bazı içi boş açıklamalar yapılmasına neden olsa da AB pasif izleyici konumunda. Almanya'nın Türkiye'ye silah satışını durdurma kararından söz edilse de ortada silah satışlarının durdu-

rulacağına dair hiçbir amere bulunmuyor.

Uluslararası hukuku ayaklar altına alan işgale dair kayda değer bir laf bile edemeyen AB emperyalistleri, IŞİD'e katılsınlar diye Suriye'ye transfer ettikleri vatandaşlarının geri dönmesinden endişeliler. Görüldüğü kadarıyla başka bir dertleri de yok. İşgal saldırısında altyapı tesislerinin bombalanması, sivil yerleşimlerin hava saldırılarına maruz kalması, şimdiden yüzbinlerce kişinin yerinden yurdundan edilmesi "demokrat" AB şeflerini zerre kadar ilgilendirmiyor. Türkiye ile ilişkilerinin bozulmaması için işgali sessizlikle izleyenlerin, IŞİD militanını vatandaşları geri dönmediği sürece tutum değiştireceklerine dair bir emare görünmüyor.

RUSYA ÇIKARLARI İÇİN İŞGALE GÖZ YUMUYOR

Suriye yönetimine destek veren Rusya'nın da işgale göz yumması, emperyalist pragmatizmin kepezeliğini bir kez daha gözler önüne serdi. Bölgesel çıkarları gereği Suriye'ye karşı savaşın bitmesi için çaba harcayan Vladimir Putin yönetimi, bu çabayı baltalayan işgale karşı tutum almaktan imtina ediyor. Rusya'nın Suriye politikasının hedefe ulaşmasını geciktiren bu saldırıya onay vermesi,

halkların katledilmesinin hiçbir emperyalist gücü zerre kadar ilgilendirmediğini bir kez daha kanıtlamış oldu.

Pragmatizmiyle maruf Putin yönetimi, Rusya-Türkiye ilişkilerine helal gelmesi için işgale göz yumuyor. AKP-saray rejimiyle milyar dolarlık projelere imza atan Putin yönetimi, bu sefil çıkarları için Rojava'da birkaç kentin daha yıkılmasına göz yummakta sakınca görmüyor. İşgal saldırısından rahatsız olan Esad yönetimine güvenceler verip pasif kalmasını sağlayan da Putin yönetiminden başkası değildir. İşgal saldırısının günler sonrasında, Rusya'nın Kürt hareketiyle Suriye rejimi arasında bir anlaşmaya aracılık yapması da emperyalist hesaplarının bir parçasıdır ve esasta Kürt hareketinin zorunlu tavizleri sayesinde mümkün olmuştur. Yoksa onun derdi halkların yaşadığı yıkım ve acılar değildir.

Hegemon güçlerin işgal saldırısına destek vermeleri ya da göz yummaları, emperyalistlerden medet ummanın özgürlük değil ancak felaket getirebileceğini bir kez daha kanıtlamıştır. Bu olgu, çağımızda sömürgeciliğin kaynağı olan bu sistemin halklara kölelikten başka bir şey sunmasının imkansız olduğunu gösteriyor. Ortadoğu halklarının eşitlik-özgürlük-kardeşlik içinde yaşayabilmeleri için emperyalistlerle işbirlikçilerine karşı birleşik bir direniş örmeleri zorunludur...

Sermaye iktidarının ve yandaşlarının işgal hesapları

“Barış Pınarı Harekatı” adı altında başlattığı işgal operasyonu ile ülkenin gündemini belirleyen AKP iktidarına, sermaye örgütleri ve yandaş sendikalardan destek açıklamaları geldi. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK), Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB), Türkiye Barolar Birliği, MEMUR-SEN, TÜRK-İŞ, KAMU-SEN, HAK-İŞ, Türkiye Esnaf ve Sanatkarlar Konfederasyonu (TESK), Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB) ve Türkiye Emekliler Derneği’nin ortak açıklamasında “milli ruh” vurgusu yapıldı. “Fırat Kalkanı” ve “Zeytin Dalı” hareketlerine da değinilen açıklamada, “Devletimizin aldığı bu kararın arkasındayız ve destekliyoruz” denildi. Öte yandan TOBB, 190 ülkedeki muadil iş kurumlarına ve 5 kıtadaki en büyük 7 iş örgütüne bu harekatı anlatan bir mektup yolladı.

Suriye’nin ve Rojava’nın işgali anlamına gelen saldırganlık üzerine ülkedeki kutuplaşma had safhaya ulaştı. “Ulusal çıkarlar, milli menfaatler, terör tehdidi” gibi söylemlerle ve şovenizmle zehirlenmiş geniş kesimler, ne yazık ki işgalin savunucusu durumundalar. Ekonomik krizin derinleşmesi, zamlar, işsizlik, yoksulluk gibi sorunların yanı sıra, binlerce metal işçisini ilgilendiren TİS dönemi toplumda yeni silkinişlere yol açabilme potansiyeli taşıyor, savaş gündemi sayesinde tüm bunlar arka plana itiliyor. Bir kez daha “ülkenin bekası” yalanı altında AKP-Erdoğan diktatörlüğünün bekası öncelik haline getiriliyor. Sermaye grupları ve onlarla iş birliği içindeki sendikal bürokrasi bu algının yaratılmasında önemli rol oynuyor, işçi ve emekçi kitleleri sersemletmekte adeta yarışıyorlar. Tek adam rejiminin geriletilmesinde aktör olmak iddiasındaki düzen muhalefeti de “milli ruh” ile tekrardan Erdoğan’ın arkasında birleşti. İşçi ve emekçilere şovenizmi pompalayıp, sermaye düzeninin sürdürülmesine katkı sağlayan savaş tamları sermaye sınıfı için önemli bir olanak. Sermaye sınıfının ve devletin sözde yurtseverliği hem Türkiye’de hem de Suriye’de hayalini kurdukları yatırım-kâr pastası dilimiyle orantılı.

AKP-Erdoğan tayfasının sağa sola eflenmesi, belki yalan bağımlısı haline gelen kesimleri teselli ediyor olabilir. Fakat bu, NATO üyesi bir ülke olarak Türkiye’nin ABD’ye kölece bağlılığı gerçeğini de

tirmiyor. ABD’nin Ortadoğu’daki hegemonya savaşlarında temel taşeronlardan biridir Türkiye. Emperyalistlerin ve Türk devleti gibi bölgesel işbirlikçilerin besledikleri cihatçılar Suriye’nin kuzeyinde yaşayan Kürtleri hedef aldığı anda, Kürtler kendilerini savundular ve Kobani’de verilen savunma savaşı ile dünya halklarının sempatisini kazandılar. O dönem Salih Müslim ile Ankara arasında resmi temaslar vardı. Güney Kürdistan birliklerinin Türkiye topraklarında oluşturulan koridordan geçişine izin verildi. Ancak ne zaman ki ABD Suriye’de taktik olarak YPG’yi desteklemeye ve Türkiye’nin yayılmacı heveslerini kursağında bırakmaya başladı, o zamandan sonra YPG terör örgütü ilan edildi. İç politikada da çözüm süreci noktalandı, tekrardan “terör/güvenlik” hesaplarına dönüldü.

Bu arada Erdoğan ve yandaşları kendi iktidarlarını korumak ve işledikleri suçlar ile yargılanmamak için esnekliklerini kaybetmiyorlar. Fethullahçı çete ile yol yürürken kemalist generalleri içeri tikiyorlardı, 15 Temmuz’dan sonra tam tersini yapıyorlar. Bir zamanlar “Ergenekoncu” diye hırpaladıkları generallere darbe girişimi sonrasında yeniden alan açıldı. Davalar birer birer düşürüldü. Tarihsel Kürt düşmanlığı konusunda rol model olan bu çevreler de Suriye’nin kuzeyini işgal pla-

nının aktif bir parçası durumundalar. Sermayedarlar ise sınıfsal çıkarları gözetildiği sürece bu politikalara göz yumuyorlar. Aslında “ulusal birlik” ya da “milliyetçilik” çok da umurlarında değil. Dünyanın bütün ülkelerindeki karakterine uygun olarak sermaye sınıfının asıl derdi daha çok sömürü, daha fazla kârdan ibaret.

Suriye’de başlamış bulunan yeniden inşa süreci hepsinin iştahını fena halde kabartıyor. Savaş ilk çıktığı zamanlarda ülkeden kaçan Suriye’nin yerli sermayedarları da yeniden inşa pazarından pay kapmak için Esad rejimi ile aralarını sağlamlaştırma yarışına girdiler. ABD ve Avrupa ülkelerinin uyguladığı ambargolara rağmen savaş vurgunculuğu konusunda Rusya, Çin, İran ve Lübnanlı şirketlerin rekabet ettiği ortamda yerli sermayedarlar sınıfsal çıkarlarını “yurtseverlik” maskesinin arkasına gizliyorlar. Öne çıkan isimlerden biri Samir Foz. Enkazdan toplanan demirin de işlendiği Humus kentindeki metal fabrikasının yeniden inşa sürecinde önemli bir yeri olacağı belirtiliyor. Bir diğer önemli isim ise Esad’ın anne tarafından kuzeni Rami Makhlof. Savaş döneminde iyice semiren bu patronlar dışında aslan payını yabancı sermayedarların alacağı ise bir diğer gerçek. Rusya enerji şirketleri Suriye’nin petrol ve doğalgaz altyapısını inşa etme ve işletme konusunda istekli. Çin yeni İpek

Yolu projesini genişletme derdinde ve 2 milyar dolarlık inşaat kontratına imza atmış olduğu belirtiliyor. İran da uzun yıllara yayılan siyasi ve ekonomik anlaşmalar peşinde. İran Devrim Muhafızları, Suriye’nin Telekom altyapısını satın almıştı. Lübnanlı bir şirket liman üzerinden ticari taşımacılık patlaması beklediklerini açıklıyor.

Savaş boyunca silah tacirlerinin, savaş sonrası ise çok yönlü alanlarda kâr sağlayan sermayedarların menfaatleri hüküm sürüyor. Türkiye sermaye çevreleri ve devleti de “milli güvenlik”, “ulusal çıkarlar” gibi yalanların arkasına sığınarak pastadan pay kapmaya çalışıyor. İşçi ve emekçileri savunduğunu iddia eden sendikaların bu kapışmada yer alması, yandaş sendikaların kirli yüzlerini bir kez daha ortaya seriyor.

Suriye işgali işçi ve emekçilerin savunabilecekleri, güvenlik meselesine bağlayabilecekleri bir olay değildir. Bu, uzun vadede de halklar arası kardeşliğe ve sınıf mücadelesine zarar verecek bir adımdır. Sınıfsal bakış açısının kazanılmasını engelleyen, ulusal kimlikler üzerinden düşmanlığı besleyen, sermaye sınıfına ait katliam, soykırım, yayılmacılık gibi insanlık suçlarına ortak olmaktır. Kardeş Kürt halkına hem içeride hem dışarıda zulüm edilmesine göz yummak demektir.

Polis ablukasına rağmen işgal protestoları

Suriye'ye yönelik işgal saldırılarına yönelik gerçekleştirilen eylemler de polisin engelleme ve saldırılarıyla karşılaştı.

Cizre'de 14 Ekim'de protesto için HDP'lilerin toplanacağı ilçe binası polis ablukasına alınırken binaya giriş de kapatıldı. Buna rağmen HDP Şırnak Milletvekili Nuran İmir'in de içerisinde olduğu kitle, savaşı protesto etmek için binada toplandı.

Valilik yasağını gerekçe gösteren polis açıklamaya izin vermeyecekleri tehdidinde bulunurken, eylem kararlılığıyla binadan çıkmak isteyen kitle polis saldırısına maruz kaldı. Saldırıda çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Diyarbakır'da da HDP il binası önünde 14 Ekim'de eylem yapmak isteyen kitle yine polis ablukasıyla karşılaştı. Valiliğin eylem yasağı gerekçesiyle kitlenin binadan çıkmasını engellemeye çalışan polis çıkmak isteyenlere biber gazı, kalcan ve coplarla saldırdı.

Saldırı sırasında, bina önünde devletin yönlendirmesiyle bekleyenler de taşlarla saldırdı.

Diyarbakır'da 15 Ekim'de de HDP'nin Kayapınar, Bağlar, Sur ve Yenişehir ilçelerinde yapmak istediği basın açıklamaları polisin saldırısıyla karşılandı.

Abluka altına alınan HDP Bağlar ilçe binası önünde eylem yapmak isteyenlerle kalcan, cop ve biber gazıyla saldırdı.

Sur, Kayapınar ve Yenişehir'de HDP ilçe binalarının kapılarını kapatan polis açıklama yapılmasını engelledi.

16 Ekim'de ise HDP **Yenişehir** ilçe binasında yapılmak istenen eylem polis engeliyle karşılaşınca HDP Diyarbakır Milletvekili Remziye Tosun, ilçe binası-

nın penceresinden yaptığı konuşmada işgalin bir insanlık suçu olduğunu vurgulayarak "Bunun için neredeyse her türlü ittifakı geliştirmekte ve IŞİD gibi yapıların çete türevleri ile iş çevirmektedir. Unutulmamalı ki, Kürtler bu toprakların asli parçasıdır ve halk olmaktan gelen haklara sahiptir" dedi. Konuşmanın ardından ilçe binası önündeki kitle "Bijî berxwedana Rojava!" sloganını attı.

Şırnak'ta 16 Ekim'de HDP İdil İlçe Örgütü tarafından yapılmak istenen açıklamaya polis biber gazları atarak saldırdı. Polisin saldırısı sırasında ilçe binası girişinde bulunanlara da TOMA'dan tazyikli su sıkıldı.

Urfa'da da 16 Ekim günü HDP il binasında işgal karşıtı açıklama yapıldı. Açıklamada konuşan HDP Urfa Milletvekili Ömer Öcalan Urfa'nın Ceylanpınar, Akçakale, Birecik ve Suroç ilçelerinin savaş alanına çevrildiğini belirterek, "DAİŞ kullandıkları silahları ve diğer silahları bu ilçelere teslim edilmektedir" dedi.

Suroç Belediye Eşbaşkanı Hatice Çevik ise "Bizler yaşatmak için mücadele ediyoruz, yok etmek için değil. Savaş yıkıcıdır, acıdır, gözyaşındır ve kimseye faydası yoktur" dedi.

Mersin'de HDP tarafından Özgür Çocuk Parkı'nda yapılmak istenen basın açıklaması polisin engellemesiyle karşılıklı kitle oturma eylemine geçti.

Eylem sırasında "Savaşa hayır" sloganı atıldı. Oturma eylemini bir süre sürdüren kitle, ardından HDP il binasına geçti.

Mardin'de ise HDP milletvekillerinin günlerdir sokulmadığı Nusaybin'e gitmek isteyen HDP heyetinin bulunduğu, polis kontrolü sonrası 30 araçlık konvoydaki 15 aracın geçişine izin verildi. İlçeye ulaşan heyet, TOMA ve zırhlı araçlarla abluka altına alınan HDP ilçe binasına geçti. HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli, burada kriz merkezinden bilgi aldıktan sonra işgal saldırısını protesto eden açıklama yaptı.

İşgal saldırısıyla birlikte gözaltı ve tutuklama terörü

Kürt halkına yönelik düşmanlığını Rojava'ya işgal saldırısıyla bir kez daha gösteren Türk sermaye devleti, ülke içinde de gözaltı terörü estiriyor.

16 Ekim sabahı da polis baskınları ve gözaltılar Diyarbakır, Ankara ve Mardin'de devam etti. **Diyarbakır**'da sabah saat 05.00 sıralarında evi basılan Kürdistan Komünist Partisi (KKP) Genel Başkanı Sinan Çiftiyürek gözaltına alındı. KKP, resmi Twitter hesabından 75 yaşındaki Çiftiyürek'in gözaltına alınışını şu ifadelerle duyurdu: "Genel Başkanımız Sinan Çiftiyürek sabah 5 civarlarında evinde gözaltına alınmıştır. Genel başkanımızı derhal serbest bırakın."

Diyarbakır Bağlar'da 29 yaşındaki Emine Ülker, sosyal medya paylaşımı nedeniyle bu sabah polis tarafından evi basılarak işkence gördü ve gözaltına alındı. Polis saldırıya tepki gösteren Emine Ülker'in annesi Müşehher Ülker'in kafasına silah dayayarak "Sen sus, yoksa seni öldürürüz" tehditlerinde bulundu.

Savaş karşıtı paylaşımlar gerekçesiyle **Ankara**'da gözaltı kararı verilen 14 kişiden 10'u gözaltına alındı.

Mardin'de de aynı gerekçeyle Nusaybin, Artuklu, Kızıltepe, Derik ve Mazıdağı ilçelerinde 8 kişi gözaltına alındı.

SOSYAL MEDYADAN 839 KİŞİ TESPİT EDİLDİ: 186 GÖZALTI, 24 TUTUKLAMA

Öte yandan, hareketin başladığı 9 Ekim'den 16 Ekim'e kadar gerçekleşen devlet terörünün bilançosu dikkat çekti.

Sosyal medya paylaşımları üzerinden 839 kişinin tespit edildiği, polis baskınlarında 186 kişinin gözaltına alındığı belirtildi. Adliyeye sevk edilen gözaltılardan 24 kişi tutuklandı. 40'ı adli kontrol şartıyla olmak üzere 78 kişi ise serbest bırakıldı.

İstinaf, avukatlara verilen 159 yıl hapis cezasını onadı

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) ve Halkın Hukuk Bürosu'ndan (HHB) avukatların toplam 159 yıldan fazla ceza aldığı davada İstanbul Bölge Adliye Mahkemesi 2. Ceza Dairesi kararını açıkladı. İstinaf mahkemesi, tüm itirazların esasen reddine hükmetti.

Böylece beş yılın altında hapis cezası verilen 6 avukatın cezası temyiz yolu kapalı olmak üzere kesinleşmiş oldu. Beş yılın üzerinde hapis cezası alan 12 avukatın ise Yargıtay'a itiraz imkanı bulunuyor.

RET GEREKÇESİ: MAHKEMENİN KANAAT VE TAKDİRİ

8 Ekim tarihli mahkeme kararında, itirazların ret sebebi şöyle açıklandı:

"Sanık savunmaları ve yapılan yargılamaya, toplanıp karar yerinde gösterilen delillere, mahkemenin soruşturma sonuçlarına uygun olarak oluşan kanaat ve takdirine, incelenen dosya içeriğine göre, mahkemenin kararında usule ve

esasa ilişkin herhangi bir hukuka aykırılığın bulunmadığı, delillerde ve işlemlerde herhangi bir eksiklik olmadığı, ispat bakımından değerlendirmenin yerinde olduğu, eylemlerin doğru olarak nitelendirildiği ve kanunda öngörülen suç tipine uyduğu, cezanın kanuni bağlamda uygulandığı anlaşıldığından..."

Ayrıca Barkın Timtik, Behiç Aşçı, Selçuk Kozağaçlı, Engin Gökoğlu, Aytaç Ünsal ve Aycan Çiçek'in tutukluluklarının devamına karar verildi.

İşçi sınıfının çıkarı, sermayenin savaşının karşısında durmaktır!

ABD Suriye'den çekildi. Bu demek değil ki, çıkarlarından, emperyalist hedeflerinden vazgeçti. Trump, sözde gerçekleştirdikleri İŞİD ile mücadeleyi Türkiye'ye devrettiğini açıkladı. Bütün televizyonlar ve medya kuruluşları Trump ile Erdoğan'ın anlaşacağını, ortak hareket ettiğini söylüyor. Bütün bunların üzerine Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanı Fahrettin Altun, ABD'nin kazanımlarını korumak bizim çıkarımızdır, diyor. Çok açıktır ki, yapılan operasyon ABD ile işbirliği içinde, ABD emperyalizminin çıkarlarını da korumak için yapılmaktadır.

Herkes bilmektedir ki, emperyalist-kapitalist sistem yaşadığı ekonomik ve siyasal krizlerden çıkmak için savaşlara başvurur. Birinci ve İkinci Dünya savaşları da böyledir, ABD'nin Irak ve Suriye'yi işgali de böyledir. Yaşadıkları krizleri yeni pazarlar elde ederek aşmak için savaşlar çıkarılır, ülkeler işgal edilir, operasyonlar yapılır. Elbette bu, açıktan ilan edilmez. "Terör tehdidi var", "nükleer silahlar var", "biz oraya demokrasi götürüleceğiz" vb. cümleler kurulur. Böylece işçi-emekçilerin desteği alınır, "vatan savunusu" denilerek milliyetçi-şoven söylemlerle işçi-emekçiler taraflaştırılır. Bu politik atmosferde savaşlarının da, krizlerinin de faturası bizlere kesilir. Diğer taraftan da Damat açıklama yapar, oluşturacakları fon ile kıdem tazminatı hakkımızı gasp edeceklerini söyler.

Bugün yaşanan krizden çıkmak için de AKP iktidarı savaş ve saldırganlık politikalarına sarılıyor. Kitlelerin kendisine yönelik öfkelerini bastırmak, başka yöne çevirmek için ve yaşadığı krizden çıkmak

için operasyonlara girişiyor. Karşı çıkan herkesi de "terörist" ilan ediyor, "vatan haini" ilan ediyor.

Şu çok açıktır ki, Suriye'ye müdahaleden, Kürt halkına düşmanlıktan işçi sınıfının hiçbir çıkarı yoktur. Sermayenin çıkarları için girişilen savaşların faturası bize kesilir. İşçi sınıfının çıkarına olan, kardeş halklarla emperyalistlere ve işbirlikçilere karşı ortak mücadele etmektir.

Bizler gerçekten Suriye halklarının (Kürt, Arap, Türkmen vb.) yanında olmayı istiyorsak esas yapmamız gereken şey orada yaşayan halkların kendi kaderlerini kendilerinin belirleyeceği bir ortamın yaratılması için mücadele etmektir. Çünkü işçi olmak bunu gerektirir. Nasıl ki bizler patron ve işçi arasında yaşanan her olaya iki ayrı sınıf olarak bakıyorsak ulusal so-

runlara da bu şekilde bakmalıyız.

İşçilerin birliğini, halkların kardeşliğini savunmak biz işçiler için önemlidir. İki sınıf vardır: Bir tarafta emeğimizi sömüren sermaye sınıfı, diğer tarafta emeğiyle geçinmeye çalışan işçi sınıfı. Bu sadece ülke içinde değil, tüm dünyada böyledir. Sermaye ile ortak hiçbir çıkarımız yoktur.

Onların vatan dedikleri, Nazım'ın dediği gibi;

*"vatan çiftliklerinizse,
kasalarınızın ve çek defterlerinizin
içindekilerse vatan,
vatan,
şose boylarında gebermekse açlık-
tan,
vatan,
soğukta it gibi titremek
ve sıtmadan kıvrılmaksa yazın,*

*fabrikalarınızda al kanımızı içmekse
vatan, vatan, tırnaklarıysa ağalari-
nizin,
vatan, mızraklı ilmühalse,
vatan, polis copuysa, ödenekleriniz-
se, maaşlarınızsa vatan,
vatan, amerikan üsleri, amerikan
bombası, amerikan donanması,
topuysa,
vatan, kurtulmamaksa kokmuş ka-
ranlığımızdan,
ben vatan hainiyim."*

"Metal İşçileri Birliği siyaset yapmasın" deniyor. Peki, sermaye ve iktidar işçi-emekçiler üzerinden siyaset yaparken, bu siyaset sermayeye hizmet ederken, haklarımıza ve geleceğimize saldırırken, bütün sözleşme dönemlerinde bizlerden fedakarlık beklerlerken; bunu da savaşa, "terör tehdidine", "vatan savunusuna" bağlarken siyaset yapmış olmuyorlar mı? Bütün bunlar yaşanırken Metal İşçileri Birliği'nin sessiz kalması, işçilerin çıkarına olanları haykırması düşünülebilir mi?

Başta fabrikalarımızda olmak üzere ezilen ulusların kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesi gerektiğini savunmalıyız. Bu da ancak Suriye'ye dönük her türlü emperyalist müdahalenin karşısında olmayı gerektirir.

Girişilen bu savaş sermayenin çıkarıdır, sermayenin hizmetindeki AKP iktidarının ayakta kalma savaşınıdır. İşçi sınıfının yapması gereken bu aldatmacaya gelmemek; 'işçilerin birliği, halkların kardeşliği' şiarını yükseltmektir.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
12 Ekim 2019

İşsizlikte tırmanış, istihdamda düşüş Temmuz'da da sürdü

şekilde:

- İşsiz sayısı, geçen yılın aynı dönemine kıyasla 1 milyon 65 bin artışla 4 milyon 596 bine yükseldi. Tarım dışı işsizlik oranı 3,6 puan artarak yüzde 16,5'e yükseldi. İstihdam, tarımda 130 bin, tarım dışı sektörlerde 618 bin kişi azaldı.

- Mevsim ve takvim etkilerinden arındırılmış istatistiklerde, 2019 Haziran dönemine kıyasla işsizlik oranı 0,3 puan

artışla yüzde 14,3'e çıkarken, işsiz sayısı da 129 bin kişi arttı.

- 7,2 puanlık artışla yüzde 27,1'e çıkan genç işsizliğinin yanı sıra, eğitimde de istihdamda da yer almayan genç nüfusun oranı 1,7 puan artışla yüzde 29,4'e yükseldi.

- Kayıt dışı çalışanların oranı geçen yıla kıyasla 1,7 puan arttı ve yüzde 36'ya çıktı. Tarım dışı sektörlerde de kayıt dışı çalışanların oranı 1 puan artarak yüzde

23,2'ye yükseldi.

DISK-AR, TÜİK'in ve SGK'nın Temmuz ayı istatistiklerini değerlendirdiği Ekim ayı "İşsizlik ve İstihdam Raporu"nu yayınladı. Rapora göre, geniş tanımlı işsiz sayısı 7 milyon 364 bin kişiye, geniş tanımlı işsizlik oranı yüzde 21'e çıktı.

Raporda, inşaat, turizm ve tarım mevsimi olmasına karşın işsizlikte tırmanışın sürdüğüne dikkat çekildi.

"İşsizliğin düzenli yükselişi en çok gençleri ve genç kadınları etkiledi" denilen raporda, tarım dışı genç kadın işsizliğinin Temmuz 2018'e göre 8,9 puan artışla yüzde 41,2'ye yükseldiği ifade edildi.

Türkiye kapitalizminin krizinin etkisini gösterdiği işsizlikte tırmanışın önü alınamıyor. AKP şeflerinin krizin geride kaldığı yönündeki manipülasyonlarına karşın, üretimdeki krizle birlikte istihdamda düşüş ve işsizlikte yükseliş eğilimi sürüyor.

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından açıklanan Temmuz ayı işgücü istatistiklerine göre, istihdam geçen yıla kıyasla 748 bin kişi azalırken, işsizlik oranı aynı dönemde 3,1 puan artarak yüzde 13,9'a yükseldi. Tarım dışı işsizlik yüzde 15,6'ya, genç işsizlik yüzde 27,1'e çıktı. TÜİK'in "İşgücü İstatistikleri, Temmuz 2019" bülteninden öne çıkanlar şu

İşçi sınıfı AKP'nin beka savaşına karşı çıkmalı!

On yıllardır emperyalistlerin kirli çıkarları uğruna kan gölüne çevirdiği, mazlum halkların katledildiği Ortadoğu'da "teröristlerden arındırma" bahanesiyle bir başka yıkım yaşanıyor. Krizin derinleştiği, grevlerin yasaklandığı, çalışma koşullarımızın ağırlaştığı, halihazırda sınırlanmış özgürlük ve hak arama eylemlerinin tümünden ezilmeye çalışıldığı bugünlerde AKP iktidarı "milli mesele" örtüsüyle tüm kesimleri iktidarının bekasını pekiştirme derdine düşerek Suriye'de mazlum bir halkın imhasına çabılıyor. En çok da krizin sonuçlarına ve baskılara karşı tepkisi gündün güne büyüyen emekçileri bu yolla sindirmeyi amaçlıyor.

Burjuva partilerinin anında yedeklendiği savaş gündemine gerek AKP iktidarının gerekse basın ve sosyal medya aracılığıyla ABD'ye kafa tutar gözükken, lakin emperyalistlerin şartlı izni ile, sözde "terörist temizliği" ile şoven hislerin kabartıldığını, etnik temizliğe iki yüzlülük ile "barış pınarı" denildiğini görüyoruz. Barış şiarıyla açılan savaşları, bizler demokrasi getirme iddiası ile yapılan kıyımlardan biliyoruz. Bizler barışın ancak ve ancak ezilen ulusların haklı taleplerinin kabul edilmesiyle geleceğini savunuyoruz.

Bir yandan da fetih rüyalarıyla Ortadoğu'da emperyalistlerin açmaya çalıştığı ranttan kırıntı alma savaşında işçi ve emekçiler Kürt halkının ezilmesinde taraf edilmeye çalışılıyor. Türkiye'de işçilerin sınıf savaşımına uzaklığı bugün yaşananlarda olduğu gibi, sermaye iktidarı AKP'nin gerici politikalarına yedeklenerek, bir başka ülkenin emekçilerinin katledilerek bir avuç sermaye sahibine rant alanı yaratılmasında taraflaşmasında neden oluyor.

Halbuki işçi sınıfının böylesi bir kirli savaştan hiçbir çıkarı yoktur. İşyerinde en ufak hak talebinde bulunduğumuzda

dahi hain yerine konulduğumuzdan, kardeş halkların özgürlük istemleri uğruna mücadele ettiğinde "terör" demagojisi yapılmasında hiçbir fark yoktur. Aksine bizlerin gündelik yaşamında ağırlaşan çalışma koşulları, kriz nedeniyle hayat pahalılığının bu savaşın masraflarıyla birlikte artacağı, hak aradığımızda "söz konusu bekaysa gerisi teferruatır" denilerek susturulmaya ve sessiz kalmaya zorlanacağımız ortadadır.

Milliyetçi histeriyle Kürt-Türk ayrımcılığının daha da derinleştirilerek, sermaye sınıfı karşısında parçalanmaya çalışıldığımız gün gibi ortadadır.

Burjuva partilerin yanında sendikalarımızın da ne olduğu belirsiz "zafer" nidalarıyla AKP'nin beka savaşında dolgu malzemesi olmasına izin vermemeliyiz. Bizler iş cinayetiyle, hayat pahalılığıyla, yoksullukla, baskılarla, hukuksuzlukla, ahlaksızlıkla dönen bu sömürü çarkını kırmak istiyorsak, halkların eşit ve özgür olarak birlikte yaşamı savunuyorsak "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını daha da yükseltmeliyiz. Yürütülen kirli savaşa karşı sınıf savaşımını büyütmeliyiz!

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

13 Ekim 2019

Devrimci sınıf mücadelesini engelleyemeyeceksiniz!

ardından makul bir gerekçe sunulmadan gözaltı süreleri 4 gün daha uzatıldı. 8. günün sonunda savcılığa çıkarılan arkadaşlarımız mahkeme aşamasında da keyfi biçimde gece yarısına kadar bekletildi. Savcılık aşamasının ve mahkeme aşamasının tam bir mizansen gibi gerçekleşmesi sermayeye hizmette sınır tanımayanların gerçek niyetlerini açıkça ortaya serdi. Göstermelik mahkemenin ardından 7 arkadaşımız (Veli Karaçam, Ali Karaçam, Ekrem Yavuz Balta, Emek Sedar Çiçek, Furkan İşlen, Hakan Koç, Murat Bal) hiçbir kanıt sunulmadan "yasadışı örgüt üyeliği" gerekçesiyle tutuklandı, 8 kişiye ise denetimli serbestlik verildi.

Peki, gerekçe neydi?

Gerekçe olarak, sendikamızın ve Bağımsız Kadın Birliği'nin Trakya bölge-

sinde yürüttüğü faaliyetler gösterildi. Sendikamızın gerçekleştirdiği piknik, 1 Mayıs mitingine katılım, 8 Mart mitingine katılım, çeşitli yayın evlerinden çıkmış Kültür Bakanlığı bandrollü kitapları bulundurmak, eşinden şiddet görmüş kadınlara yardım amaçlı kermes vb. yapmak... yasadışı örgüt faaliyeti olarak görüldü. Bu gerekçelerle tutuklama ve adli kontrol saldırısı devreye sokuldu. Sunulan gerekçeler, saldırının sınıf mücadelesini engellemeye dönük olduğunu gösteriyor.

Bu saldırılar AKP iktidarının emekçilerin kabaran öfkesini kontrol altına almak için gerçekleştirdiği saldırılardır. Ne yaparlarsa yapsınlar emekçilerin öfkesinden kurtulamayacaklardır. İşçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mücadelesini büyütme çabamızı engelleyemeyecek-

lerdir. Meşru olan sendikal örgütlenme, emek, onur, hak mücadelemizi sürdüreceğiz. Sermayenin ve onun hizmetindeki kurumların emek, onur ve gelecek mücadelesine dönük saldırılarının karşısında duracağız.

Buradan ilerici kamuoyunu bir kere daha saldırılar karşısında dayanışmayı büyütme davet ediyoruz. Emekçilere ve halklara karşı açlık, yoksulluk, yıkımdan başka bir şey sunmayan iktidarın saltanatına karşı fabrikalarda hayatın her yerinde emek, onur, gelecek mücadelesini birlikte büyütme çağırıyoruz. Sendikamıza ve devrimci işçilere karşı hiçbir "hukuki" dayanak olamadan gerçekleştirilen keyfi tutuklama saldırısı karşısında dayanışmayı büyütme çağırıyoruz.

Baskılar, tutuklamalar bizi yıldırılmaz!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI

12 Ekim 2019

İşçi ve emekçilere açlık ve yoksulluktan başka hiçbir şey sunmayan, kardeş halklara karşı kirli savaş ve saldırganlığı tırmandıran iktidar, emek ve onur mücadelesini bastırmak içinde her türlü kirli yol ve yöntemi devreye sokuyor. Bir yandan yarattıkları çok yönlü krizi işçi ve emekçilere fatura ediyor, diğer yandan emekçilerin tepkisini bastırmak için polis devleti uygulamalarını arttırıyor. Demokratik hakların kullanımını, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü engelliyor, en ufak hak mücadelesini "terör" demagojisiyle bastırmaya çalışıyor. AKP iktidarının hukuku da, yargısı da işçi ve emekçilere dönük kirli saldırıların bir aparatı olarak görev yapıyor.

4 Ekim'de Çorlu ve Çerkezköy'de sendikamızın yöneticileri, üyelerimizin evleri, devrimci işçi ve emekçilerin evleri keyfi biçimde basılarak 17 kişi gözaltına alındı. İlk andan itibaren polis ve savcılık keyfi dayatmalarda bulunarak bilgi edinme hakkımızı dahi engelledi. 4 günlük gözaltı süresinin dolmasının

Düşük ücret, 3 yıllık sözleşme, sosyal yıkım saldırıları kapıda!

MESS dayatmalarına, sendikal ağalık düzenine karşı birliğimizi güçlendirelim!

Metal TİS kapsamında MESS ile yetkili üç sendika arasında görüşmeler başladı. İdari maddeler üzerinden kimi başlıklar kabul edildi. Metal işçisini yakıcı biçimde ilgilendiren ücret, sözleşme süresi, sosyal haklar vb. henüz görüşülmeye başlanmadı. Fakat malumun ilanı bir kez daha gerçekleşti. MESS masaya, enflasyonun dahi altında zam, 3 yıllık sözleşme, hak gaspları gibi dayatmalarla oturdu.

Aylar öncesinden bu dayatmaların olacağı belli iken, farklı işkolu ve fabrikalarda TİS süreçleri ağır şartlarla kabul edilmişken, masadaki sendikaların hiçbiri buna uygun bir hazırlığı gündemine almamıştı. Hatta, metal işçisinin istekleri ve ihtiyaçları değil, MESS'in ne kadar vereceğini gözetken taslaklar sunulmuştu. Bu yetersiz taslakları alabilecek bir bakış, hazırlık ve mücadele çabası ortada yok!

Metal işçileri, kardeşler;

Önemli bir TİS sürecinin içinden geçiyoruz. Sendika ağalarının dünkü ve bugünkü tutumlarına bakılırsa satışın kapıda olduğunu kestirmek zor değil. MESS karşımıza sefalet zammı ile çıkıyor, 3 yıllık sözleşmeyi dayatıyor. İhtiyaçlarımızı temel alarak taslakların revize edilmesi gerektiği ortada iken sendika ağaları işi sessiz sedasız geçiştirme derdindedir. MESS yetkilileri de zaten kamuoyuna yaptığı açıklamalarla süreci biran önce

bitirmek istediklerini söylüyorlar. Oldu bittiye gelmemek bizlerin elinde. Satışa izin vermemek inisiyatifi ele almamızla olanaklı.

Metal patronları krizi fırsata çevirmiş durumdadır. Kâr oranları korunuyor, daha az işçiyle daha çok iş yapıp, daha fazla kazanıyorlar. Bizlerin karşısında ise krizle birlikte işsizlik sopasını sallıyorlar. Sendika ağaları, temsilciler ise şu sıralar zaten "boş" olan taslakların dahi altında oranlara bizi ikna etme işine soyunmuş durumdadır. Algı operasyonu yapmaya, beklentiyi düşürmeye, muhtemel satışa meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

Sorun sadece TİS süreci değil. Meclis gündeminde yine kriz bahanesiyle bir dizi hak gaspı bekliyor. IMF'siz IMF programı anlamına gelen yeni YEP, tam da buna tekabül ediyor. Kıdem tazminatının gaspı, sefalet ücretleri, sosyal hakların kuşa çevrilmesi bu paket kapsamında yer alıyor.

TİS sürecinde MESS dayatmalarına bizi ikna etmeye çalışan, hiçbir mücadele hazırlığı olmayan, engellemeleri, grev yasaklarını baştan kabul eden sendika ağaları, kıdem gibi haklarımızın gaspı karşısında da hiçbir hazırlık yapmıyorlar doğal olarak.

Görev bizlerin omuzlarında. Sefalet dayatmalarını, 3 yıllık sözleşmeyi, hak kayıplarını engellemek ancak metal işçi-

sinin tabandan birliğini kurması ve mücadeleye atılmasıyla olanaklı olacak. Karşımızda sadece MESS değil, artık metal işçisinin önünde barikata dönüşen sendikal ağalık düzeni de bulunuyor. Metal işçisi kazanacaksa bu düzeni paramparça etmelidir.

MKE işçileri, TM'yi sırtından atmak için önemli bir çıkış yaptılar. Verilen sözlerin tutulmaması, sefalet ücretlerine atılan imzalar, fabrikada artan baskılar MKE işçilerinde biriken tepkiyi tetikledi. TM ağalarının düzenine, bu düzenden nemalanan yiyici takımına karşı istifa süreci başlatıldı. MKE'nin bir çok fabrikasında istifaların hızla çoğaldığı ifade ediliyor.

MESS dayatmalarını boşa düşürmek, TİS sürecinden kazanımla çıkmak, meclis gündemindeki sosyal yıkım saldırılarını bertaraf etmek ve MKE işçisi kardeşlerimizin sendikal ağalık düzenine karşı başlattıkları mücadele ile dayanışmayı yükseltmek için bir adım öne çıkalım. MKE işçileri Metal Fırtınası deneyimi ile yol yürüyorlar. Birliğimizi kuralım, ortak mücadelemizi güçlendirelim. Metal Fırtınası'nda geri adım attığımız MESS kodamanlarının, dizlerinin bağı çözülen TM ağalarının korkularını gerçeğe çevirelim.

Metal İşçileri Bülteni'nin Ekim 2019 tarihli sayısından alınmıştır...

9 aylık bütçe açığı yıl sonu hedefini geçti

Sermaye devletinin ekonomideki krizi, bütçedeki devasa açıkla ortaya serilmeye devam ediyor. Kapitalistlerin krizinin faturasını işçi sınıfına ve emekçilere dayattığı sefaletle aşmaya çabalayan, sermayeye sınırsız teşvikler ve olanaklar sunarak hizmet eden AKP iktidarı, merkezi yönetim bütçesindeki açığı da derinleştiriyor.

Hazine ve Maliye Bakanlığı'nın Eylül ayı bütçesiyle ilgili istatistiklerine göre, yıl sonu bütçe açığı hedefi ilk 9 ayda aşıldı. Merkez Bankası'nın ihtiyat akçesinden 40 milyar lira civarında yapılan yağma da açıkları kapatamadı. Hazine'ye yapılan bu aktarım olmasaydı, yeni YEP'te öngörülen yıl sonu bütçe hedefi de aşılmış olacaktı.

Geçtiğimiz yıl açıklanan YEP'te 2019 yılı sonu bütçe açığı hedefi 80,6 milyar lira olurken, son açıklanan YEP'te açık hedefi 125 milyar liraya çıkarılmıştı. Eylül ayı itibarıyla bütçe açığı ise 85,8 milyar liraya ulaştı.

Eylül ayı bütçesine ilişkin istatistiklerden öne çıkanlar şu şekilde:

- Büyük çoğunluğunu vergi gelirlerinin oluşturduğu 9 aylık bütçe gelirleri geçtiğimiz yıla kıyasla yüzde 19,6 artarak 653,8 milyar liraya ulaşırken, giderler yüzde 22,5 artışla 739,6 milyar lira oldu. Böylece 85,8 milyar lira olan bütçe açığı, geçen yıla kıyasla yüzde 51 artış gösterdi.

- 9 ayda yapılan harcamalarda cari transferler 326,2 milyar lirayla dikkat çekti. Bununla birlikte faiz giderlerine 81,4 milyar lira harcanırken, SGK'nın görev zararları için 67,4 milyar lira, hanehalkına yapılan transferler için 40,1 milyar lira harcama yapıldı.

- Sermaye devleti savaş ve saldırıganlığa 5,5 milyar lira, "örtülü ödenek" için 1,5 milyar lira, kiralara 1 milyar lira tanıtım giderlerine 92,6 milyon lira harcadı.

Sendikal ağalık düzenini parçalayalım / 2

Sınıf sendikacılığını inşa etmek için birleşelim!

Metal işçisinin sendikal ağalık düzenine karşı öfkesi artıyor. Artık çürümüş ve bir kabuğa dönmüş bu anlayış karşısında çıkış aranıyor. Mevcut ağır tabloya sendikal bürokrasinin artık iyiden iyiye teşhir olmuş uygulamaları eklenince, çalışma ve yaşam koşulları çekilmez hale geliyor. Bu da doğal olarak ilk elden sendika ağalarına karşı bir tepkiye yol açıyor. Bu tepki kendini dönem dönem güçlü çıkışlar, istifa dalgaları vb. olarak gösteriyor. 2015'teki Metal Fırtınası tam da böylesi bir çıkışın ifadesi olmuştur.

İçinden geçtiğimiz dönemde, özellikle TİS süreçlerinin etkisiyle metal işçileri safalarında giderek artan tepki ve arayışlar her geçen gün kendisini daha güçlü hissettiriyor. Tam da böylesi süreçlerde geçmiş mücadele deneyimlerinden öğrenmek, bilince çıkartmak ve derslerini yol gösterici pusulalar olarak görmek büyük bir önem taşıyor.

Metal işçisi mevcut sendikal bürokratik anlayıştan çok çekti ve tabloyu değiştirmek istiyor. Ancak, var olanı anlamak ile yerine alternatif olarak koyacağımız şeyi netleştirmek kritik bir öneme sahip. Zira karşımızda tek tek kişiler, hain sendikacılar, ağalar takımı değil, onların da içinde bulunduğu, yıllardır adım adım inşa edilmiş bir anlayış bulunuyor. Sendikal ağalık düzenini yıkmak ancak yerine ne koyacağımızı, olması gerekeni bilince çıkartmakla olanaklı. Yaşam, özellikle de sınıf mücadelesi boşluk tanımıyor. Biz işçilerin bıraktığı her boşluk, koca bir aygıt dönüştürmüş, dallanıp budaklanmış bürokratik anlayışların kendini yeniden üretmesini sağlıyor.

İç boş bir kabuk olan ve gücünü metal işçisinin tabandan birliği ve mücadelesinin zayıflığından alan sendikal bürokrasiyi, ancak sınıf sendikacılığı bakışı, hedefi ve ilkelerini hayata geçirme çabası içinde yıkabiliriz. Bu şekilde, yan yana gelişimizi, tepkimizi, öfkemizi şekillendirebiliriz. Öfkemizi, tepkimizi kişisellikten, anlık olmaktan çıkartabilir, birliğimizi kurmamızın zemini haline getirecek hedefli bir yönelime dönüştürebiliriz.

Karşımızda her yönüyle örgütlü, koordineli, sermaye düzeninin tüm kurumlarıyla desteklediği bir anlayışla, sınıfı bir ağ gibi kuşatan şebekeyle mücadele ettiğimizi bir an bile aklımızdan çıkartma-

malıyız. Bu bürokratik ağın tüm gücüne rağmen, harekete geçtiğimizde bürokratların karşımızda bir hükümlerinin olmadığını birçok kez yaşayarak gördük. Metal Fırtınası bunun en yakın örneğiydi. Fakat uzun soluklu bir çaba ve örgütlenmeye, buna şekil verecek hedeflere dayanmadığında gerisin geri aynı noktaya döndüğünü de yaşadık. Bunun için metal işçileri tek tek sendikacıları, temsilcileri, şubeleri değil, bir bütün olarak sendikal bürokratik anlayışları yıkmayı hedeflemeli, yerine sınıf sendikacılığı anlayışını inşa etme çabasını güçlendirmelidir.

Metal İşçileri Birliği tam da bu çaba ile hareket etmekte, sendikalarımızı işgal eden ağalar düzeninin yerine sınıf sendikacılığı bakışı ile sendikaları işçilerin mücadele örgütleri haline getirmeye çalışmaktadır. Bu vesileyle bir kez daha metal işçilerini MİB ile birleşmeye çağırıyoruz. MİB olarak diyoruz ki;

- Sendika işçi demektir. Bunun için sendikalar dışarıda değil, bizzat fabrikaların içinde var olabilirler. Sendikalar işçilerin tabandan iradesine dayanabildiğinde gerçek mücadele örgütleri haline gelebilirler.

- Her işçi kendini doğrudan ilgilendiren tüm süreçlere aktif katılabilmeli, söz ve karar hakkını kullanabilmelidir. Bu, sendikalarda demokrasinin gelişebilmesi için de olmazsa olmaz bir koşuldur.

- Sendikalarda temel örgütlülük, fabrika komitesi/kuruludur. Tüm söz, yetki, karar hakkı bu komitelerde olmalıdır.

Komiteler süreçlere işçilerin toplamını katma çabası içinde, seçimle işbaşına gelmeli, çoğunluğun iradesi doğrultusunda geri çağırılabilir. Sendikalar, buralarda oluşacak iradenin, kararın sadece temsilcisi olmalıdır.

- Böylesi bir örgütlülük anlayışı özellikle TİS süreçleri üzerinden çok daha tiz bir şekilde uygulanmalıdır. Taslakların hazırlanmasından taleplerin belirlenmesine, mücadele bakışı ve hattının oluşturulmasından sözleşmenin imzalanmasına kadar sürecin tüm aşamalarında işçilerin onayı alınmadan hiçbir adım atılmamalıdır.

- Sendikalar, işçilerin hem fabrikada hem de fabrikalar arasında birliğini kurmaya aracılık etmeli, dayanışmasını güçlendirmeyi temel almalı, tüm işçilerin sınıf bilinci ve deneyimi ile donanması için özel olarak çaba harcamalıdır.

- Sendikalarda "profesyonel"lik sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarının doğurduğu zorunlu durumlar dışında tamamen kaldırılmalıdır. Bu durumda, çalışmak zorunda olanlar için ortalama bir işçinin maaşının üzerinde maaş ödenmesi yasaklanmalıdır.

- Sendikanın her türlü yönetim mekanizmasında, bir kişinin üst üste iki dönemden fazla aynı görevde bulunması engellenmeli, bunu sağlayacak önlemler alınmalıdır.

- Sendikalarda tüm süreçler şeffaf olmalı, işçilerin tümünü her türlü gelişmeden haberdar edecek, her konuda bil-

gilendirecek önlemler alınmalıdır. İşçi aiddatları ile oluşturulan sendika kasası tüm işçilerin denetimine açık olmalı, sendikal mücadelenin ihtiyaçları dışında hiçbir harcamaya izin verilmemelidir.

- Sendikalar işçilerin ekonomik-sosyal haklarının korunması ve geliştirilmesi için oluşmuş mücadele örgütleridir. Esas misyonlarını hayata geçirebilmek için kararlı bir mücadeleyi örgütlemek sorumluluğundadırlar. Sermayenin ihtiyaçları, kapitalistlerin neyi, nasıl, ne kadar verecekleri değil, işçilerin nesnel ihtiyaçları baz alınmalıdır.

- Sendikalar işçilerin sadece haklarını korumanın değil, aynı zamanda geliştirip güçlendirmenin örgütleridir. Bunu başarmak ise, gücünü tarihsel haklılığından alan fiili-meşru mücadele hattının her aşamada kararlılıkla uygulanmasına bağlıdır.

Kısaca özetlemeye çalıştığımız bu maddeler, sendikal ağalık düzenini yıkmak ve yerine sınıf sendikacılığını inşa etmek için olmazsa olmaz mücadele anlayışı ve ilkeleridir. Tek tek fabrikalarda, işkolumuzda, bizleri kötürümleştiren, güçten düşüren köhnemiş anlayışı yıkmak, birliğimizi tabandan daha güçlü bir zeminde inşa etmek için, tüm metal işçisi kardeşlerimizi sendikal bürokrasiye karşı mücadele içinde bu bakış ve hedefler doğrultusunda öne çıkmaya çağırıyoruz.

(Devam edecek...)

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ (MİB)

Teslim Demir'in anısına... / 2

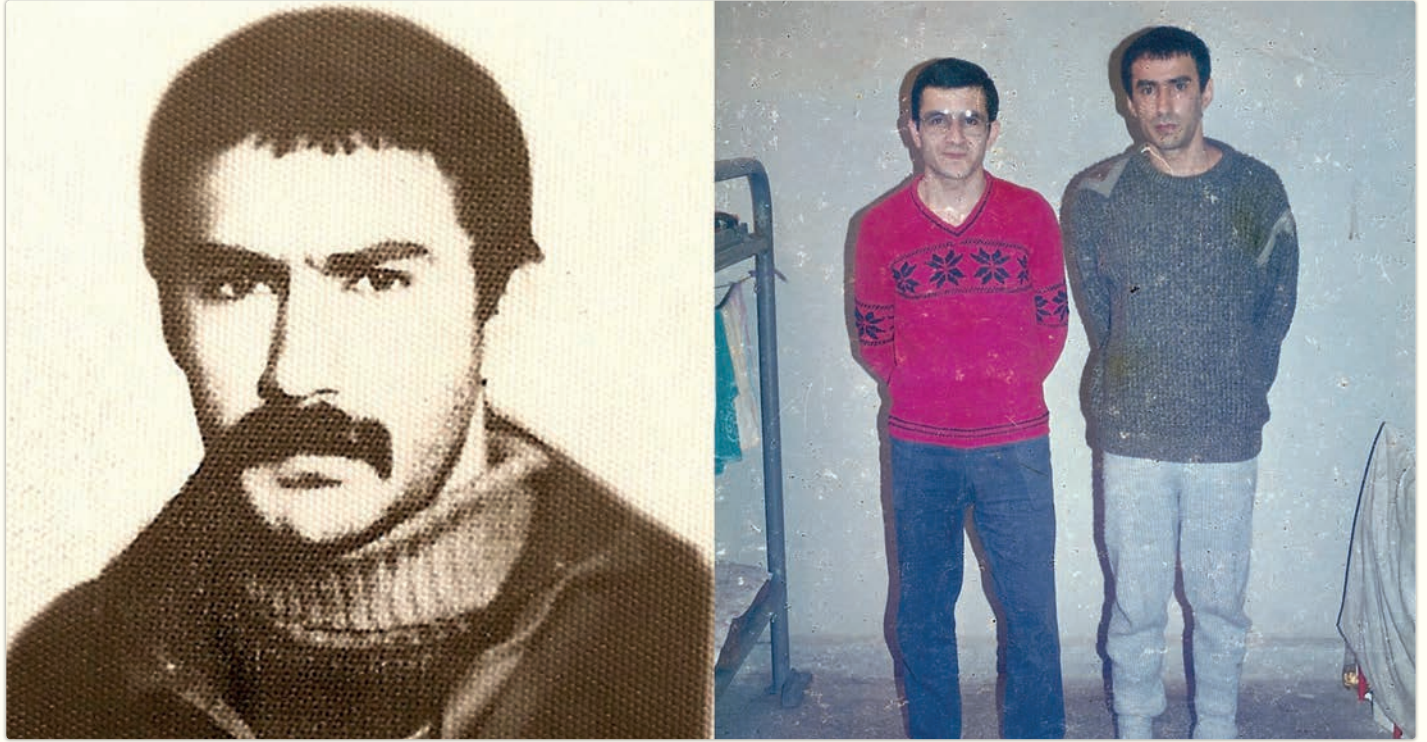
'70'li yıllar: Devrim

'60'lı yılların ikinci yarısındaki yükselişi temsil eden genç kuşağın aradığı devrimci çıkışı bizzat yaratmak zorunda kaldığını vurgulamıştım. Ama yeterli bir teorik donanım ve deneyim birikiminden yoksun olduğu için ortaya doğru bir devrimci çizgi koyamadığını da eklemiştim. '70'li yılların ortalarına doğru onlardan bayrağı devralan ve devrimci heyecanını, yönelimini ve kararlılığını da onlara borçlu olan yeni kuşak hiç de daha iyi bir durumda değildi. Kendisini önceleyenlerin öğretici deneyimlerine sahipti ama teorik donanım yönünden belirgin biçimde zayıftı.

Öte yandan, '71 Devrimci Çıkışı'ndan arta kalan ve yeni dönemde çeşitli grupların önderliğini üstlenen kadroların gerçekte bir kırılma yaşadıklarını, buradan gelen bir yenilgi ruh haliyle sakatlandıklarını da dile getirmiştim. Bu nokta, 1974-80 dönemi devrimci önderliğini anlayabilmek bakımından büyük bir önem taşımaktadır. Büyük bir bölümüyle bunlardan oluşan parti ve örgüt yönetimleri, belli bir dinamizm ile akan hareketle birlikte sürüklenmenin ötesine fazlaca geçemediler. Onlardan bağımsız olarak patlak veren hareket kendine kanallar açıyor, ülke çapında yayılıp genişliyordu. Bu dönemin önderlikleri -çeşitli grupların yönetim kademeleri- ideolojik ve pratik açıdan sözü edilebilir bir önderlik misyonu ortaya koyamadılar. Hareketin kendiliğinden yönelişine bilinçli bir müdahalede bulunamadılar, ona doğru bir yönelim sağlayamadılar, daha çok hareketle birlikte sürüklenmekle kaldılar.

KENDİ DİNAMİZMİYLE BÜYÜYEN HAREKET

Hareket kendi kanallarında kendi dinamizmiyle aktı. Yeni hareketlenme öncelikle öğrenci gençlik ve işçi sınıfı safalarında başlamıştı. Başlangıçta ve doğal olarak büyük kentlerde, öğrenci ve işçi hareketi belli bağlar ve bağlantılar içinde, birbirini etkileyerek gelişti. Bir noktadan sonra birbirinden uzaklaşır gibi oldu. İşçi sınıfı esas olarak reformistlerin denetimine girdi, öğrenci gençlikse dev-

Teslim Demir kuşağı, çeşitli grupların saflarında toplanmış binlerce militan demektir. Bunlar büyük bir inanç, enerji ve samimiyetle geceli gündüzlü çalışıyor, devrim mücadelesinin başarısı için uğraşıyorlardı. Ama doğru ve anlamlı bir çizgi, bir parti, dolayısıyla bir önderlik bulamadılar. Bu, dönemin çeşitli gruplarının başındaki önderlik kolektiflerinin öznel kusuru da değildi.

rimci-demokratların denetimindeydi. Dönemin sonuna doğru iki hareketin yolları yeniden kesişti. Devrimci-demokrat gruplar büyüyüp kitleselleştikçe, bu kitleselleşme bütün halk sınıf ve katmanlarına doğru yayıldı. İşçiler, memurlar, öğretmenler, şehir yoksulları ve gençler, çeşitli hareketlerin saflarında birbirlerini yeniden buldular. Ama bu bile esası yönünden hareketin kendi dinamizminden gelen bir sonuçtu; bilinçli bir önderlik müdahalesinin, buna yönelik bir yönelimin ürünü değildi.

Kuşkusuz dönemin tüm grupları marksist-leninist olmak iddiasındaydı. Kendisini böyle görüp, böyle kabul edenler elbette işçi sınıfının da farkında idiler. Türkiye gibi bir ülkede, hele de o dönemin sosyal hareketliliği içerisinde işçi sınıfı belirgin bir yer tutuyorken, onu görmemek, pratikte mücadelesiyle keşismemek mümkün değildi. Bir dizi grup

bu olanağı buldu ve kendince değerlendirmeye çalıştı. Bu, dönemin hemen tüm önemli grupları için geçerlidir. Ama dönemin önderlikleri, biriken güçleri yöntemli bir müdahaleyle, hareketi kalıcı kılacak sınıfsal alana yöneltilmediler.

Teslim Demir kuşağı, çeşitli grupların saflarında toplanmış binlerce militan demektir. Bunlar büyük bir inanç, enerji ve samimiyetle geceli gündüzlü çalışıyor, devrim mücadelesinin başarısı için uğraşıyorlardı. Ama doğru ve anlamlı bir çizgi, bir parti, dolayısıyla bir önderlik bulamadılar. Bu, dönemin çeşitli gruplarının başındaki önderlik kolektiflerinin öznel kusuru da değildi. Onlar da önderlik konum ve misyonuna hazırlıksızdılar. Bu iş onların omuzlarına onlara rağmen kalmıştı. Kuşkusuz bu konumlarını benimsemekte çok da gecikmediler ama bunu bir önderlik misyonu olarak gerçekleştirilmede tümüyle başarısız kaldılar.

Toplam bilanço üzerinden baktığımızda, hareketin önünü açmaktan çok tıkadılar. Onu sağlam bir gelişme çizgisine oturtabilmek bir yana yapısal olarak bozup sakatladılar.

Bu, 1974 ile birlikte coşkulu bir devrimci mücadeleye atılan kuşağın büyük talihsizliği oldu. Kendini devrim için adanmaya hazır binlerce, on binlerce genç militan vardı, ama saflarında yer aldıkları gruplar bir çizgiden, bir önderlikten, anlamlı bir yönelimden yoksun durumda idiler. Hareketin alabildiğine parçalanmışlığı da ayrı bir sorun alanıydı. O sorunlu önderlikler gerçeğinden de çok ayrı değildi.

İDEOLOJİK PLANDA YAPISAL ZAAFIYET

Dönemin hareketi alabildiğine dinamik ama ideolojik-kültürel birikim yönünden de aynı ölçüde zayıftı. Önderlik kadrolarının birikimiyle ortalama bir

ci önderlik boşluğu

H. Fırat

militanın birikimi arasında büyük mesafeler yoktu. Nitekim dönemin düşünsel birikiminden bugüne kalan sözü edilebilir bir şey yok ortada. Mahir Çayan ya da İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarını devrimciler bugün hâlâ da belli bir ilgiyle karşılayabiliyorlar. Ama '70'li yıllardan bugüne kalan anlamlı bir şey bulmak çok zor. Bu, o dönem ortaya ciddi ve kalıcı bir düşünce konulmadığının en dolaysız bir göstergesidir.

Dönemin önderlikleri sınıfsal öz ve bilimsel yöntem bakımından marksist bakış açısından yoksundular. Çizgi ya da programlarını tarihsel dönemin ve kendi toplumlarının özgün bir incelemesine değil, fakat dünya solundaki bölünmeler üzerinden taraf olmaya göre belirlemişlerdi. Siyasal çizgi, şu veya bu temel soruna ya da konuya ilişkin tutum saptamalar, seçtikleri uluslararası odağa göre şekilleniyordu. ÇKP çizgisi benimsenince bir türlü, AEP çizgisi benimsenince bir başka türlü bakılıyordu sorunlara. Gerçeği olgularda değil uluslararası merkezlerde arayan, taklitçi, aktarmacı, kalıpcı, tümüyle skolastik bir sözde düşünce üretim biçimiydi sözkonusu olan.

Bu marksist bir davranış değildi, devrimci bir parti çizgisi böyle ortaya konulamazdı. Marksist dünya görüşünü iyi kötü edinip içinden geçmekte olduğunuz tarihsel döneme ve yaşadığınız toplumsal gerçekliğe bakmak durumundasınız. Dünya sol hareketi bünyesinde yaşananlara eleştirel bakmak, sonuçta kendi öz bilincinizle sonuçlara varmak zorundasınız. Yapılan bu değildi, daha çok bir kolaycı etkilenme dönemi sözkonusu olan. Ve o küçük-burjuva konum, kimlik ve kültürün de bir sonucu olarak, uçlara savrulmalar da aynı kolaylıkla yaşanıyor. 1976 sonbaharında Mao Zedung öldüğünde ona tam bir tapınma düzeyinde sahip çıkanlar, yalnızca bir buçuk sene sonra onu en bayağı ve inkarcı bir biçimde reddedebildiler. Bir uçtan öteki uca bu denli kolayca savrulabildiler.

Bütün bu tutarsızlıkları yaratan, o dönemde Marksizmi kendi bilimsel yöntemi ve devrimci sınıf içeriği üzerinden ele

alan birikimli önderlik kadrolarının olmamasıdır. Böyle oluşturulan fikirler doğal olarak kalıcı olamaz, bugünlere de kalamazdı. Mahir Çayan gencecik bir insan olarak bir dizi özgün tez koydu ortaya. Elbette dünya örneklerinden, Küba ve Çin devrimlerinden belirgin bir esinlenme vardı. Ama kendine göre bir bakış açısı, bunun ifadesi bir özgünlüğü de vardı. '71 devrimcilerinde sorunlara kendince özgün bir bakış kesinlikle vardı. Genç Kaypakkaya o güne kadar genelde benimsemiş bazı kabulleri bir yana bırakarak, özgün bazı şeyler söylemeye çalıştı. Çin Devrimi modelini neredeyse olduğu gibi taklit ettiği bir gerçektir, ama gerçek hiç de bundan ibaret değildir. Türkiye'nin özgün koşullarına bakarak Kürt sorunu ya da örneğin Kemalizm üzerine farklı şeyler söylemeye çalıştı. Bunu yaparken belli hatalar da yaptı kuşkusuz. Ama bunları yapan, öldüğünde daha yirmiüç yaşında olan gencecik bir insandı. '70'li yılların ikinci yarısındaki önderlikler bu kadarını başarmak bir yana hemen hiçbir şey ortaya koyamadılar.

Biçim olarak en derli toplu yönetimlerden biri TDKP'de idi. THKO kadroları olarak hareketin arta kalan güçlerini pek az kayıpla yeni döneme taşımışlardı. Öte yandan bir dizi gruptan önce Türkiye'ye yayılan bir etki alanını hazır bulmuşlardı. Nihayet nispeten erken bir zamanda iyi kötü bir örgütsel yapı ve işleyiş de kurmuşlardı. Ama tüm bu avantaj ya da üstünlüklere rağmen düşünsel temelleri yönünden uzun süre belirsizlik ve bulanıklıklar içinde bir hareket olarak kaldı. TDKP önderleri nihayet bir şeyler ortaya koyduklarında ise ya saçmaladılar. Örneğin "yarı-feodalizm" üzerine o içi boş, tümüyle skolastik ve bıktırıcı tartışmalar bunun ifadesiydi. Ya da kendilerinden önce zaten ortaya konmuş düşünceleri bazı kaba kusurlarından arındırarak benimsemekle kaldılar. Bunu yaparken de dürüst davranmadılar. Kaypakkaya'nın düşüncelerini devralıp sonra da Kaypakkaya hakkında en olmadık şeyler söyleyebildiler. Böylece düşünsel-siyasal ahlak yönünden de zayıf olduklarını gös-

termiş oldular. Diğer parti ve örgütlerin yönetimleri de, belki bu son nokta bakımından değil ama bilimsel marksist düşünceye uzaklık bakımından çok da farklı bir durumda değillerdi.

Mesele bir grubun dar önderlik ihtiyacına yanıt vermek olsaydı, bunu herşeye rağmen yapabilirlerdi ve nitekim bunu bazıları hiç değilse belli sınırlarda yaptılar da. Oysa gerçek ihtiyaç Türkiye gibi bir toplumda sınıflar mücadelesine devrimci önderlikti. Bu ise birikim ve deneyim, zorlu mücadelelerin ürünü olarak hak edilmiş bir önderlik otoritesi gerektiriyordu. Önderlik misyonuyla ortaya çıkanlar kategorik olarak bundan yoksundu.

O günün Türkiye'sinde, hareketin ihtiyaçlarına yanıt verebilen bir önderlik, yeni dönemde mücadeleyi omuzlayanların içinden de kolayca çıkamazdı. Hareketin çok hızlı gelişimi bunu olanaksız değilse bile hayli güç kılıyordu. Nitekim buna mecbur kalanlar da oldu ama sonuç farklı olmadı. '71 Devrimci Çıkışı'na önderlik eden kadrolar bu açıdan çok daha avantajlı olmuşlardı. Sayıları çok az olsa da, hem dönemin gençlik hareketinin gerçek önderleri ve hem de hiç değilse bir kısmı, çok bilinen Mahir Çayan örneğinde olduğu gibi, aynı dönemin sol dergilerinin tanınmış yazarlarıydı. Bir kısmı da doğrudan taraf oldukları ciddi bazı ideolojik mücadelelerin içinden geliyorlardı. Belli bir birikimin temsilcileriydiler demek istiyorum. '70'li yılların yeni genç kuşağı bu birikimden yoksundu.

'76 yılı başına kadar devrimci grupların yayınları yoktu. Dönemin genç devrimcileri bu yayın boşluğunda biraz olsun marksist klasikleri inceleme olanağı buldular. Bu bir bakıma onların şansı oldu. Sonra gruplar peş peşe yayınlar çıkarmaya başladılar. Böylece bunlarla sınırlı, dolayısıyla alabildiğine sığ ve sistemsiz bir eğitim dönemi başladı. Bu dönemin yayınlarının ajitasyonuna genç insanların gerçekte ihtiyacı yoktu. Kendileri zaten coşkulu bir devrimci eylemin içinde idiler.

ideolojik şekillenme alanındaki be-

lirgin zayıflık konusunda Devrimci Yol örneğine bakalım. Direniş komiteleri ve faşizme karşı aktif savunma dışında bugün akılda kalan ne var? O günün Türkiye'sinin en büyük sol grubu olan Devrimci Yol'un Türkiye toplumuna, toplumsal sınıflara, devrimin karakterine ve stratejisine ilişkin açık seçik bir görüşü yoktu. İçinden çıktığı ve sürdürücüsü görüldüğü harekete ilişkin açık ve net bir değerlendirmesi yoktu. Dönemin sonuna kadar da bu böyle sürdü. Ama öte yandan bu aynı hareketin on beş günde bir çıkan gazetesi yüz bini aşan sayılarda basılabiliyordu. Birçok kentte aynı anda her birine on binlere varan kitle katılımının olduğu mitingler örgütleyebiliyordu. Etrafında gerçekten büyük bir kitle gücü vardı. Binlerce militan vardı ama hareketin ihtiyacına yanıt verebilen bir önderlikten yoksundu. Birikim yönünden olduğu kadar devrimci kimlik bakımından da. Önderliğinin başını çekenler 12 Mart'ta kırılma yaşamış insanlardı. 12 Eylül sınavı devrimci kimliklerinin sınırları konusunda herhangi bir kuşku bırakmadı.

DEVİRİMCİ KİMLİKTE YAPISAL ZAAFIYET

Sorun basitçe önderlik kapasitesindeki sınırlılıklar olsaydı, bunu anlamak yine de mümkündü. Ama sorun yazık ki bunun ötesindeydi, devrimci kimlikle doğrudan ilintiliydi. 12 Eylül sonrasında TDKP liderliği poliste örneği az bulunur bir politik-manevi çöküntü yaşadı. Oysa aynı günlerde, hatta aynı mekanda gencecik kadrolar onurlu direniş örnekleri sergiliyorlardı. Üstelik yanı başlarındaki parti yönetiminin neredeyse toplu olarak çözüldüğünü bile bile. Bu, '74 kuşağı ile 12 Mart'tan arta kalan kuşak arasındaki derin farkı gösteriyor. Onlar Denizler'in ruhunu taşıyalardı, '74 sonrası dalganın da önderlik onurunu taşıyan insanları olarak, işkence tezgahlarında, zindanlarda yeni direniş örnekleri yaratabilirlerdi. Ama yenilgi ruh haliyle derinden sakatlanmış bir kuşağın mensuplarıydılar. '74'teki sarsıcı dalga kuşkusuz bunlara bir devrimci ruh, bir mücadele gücü aşı-

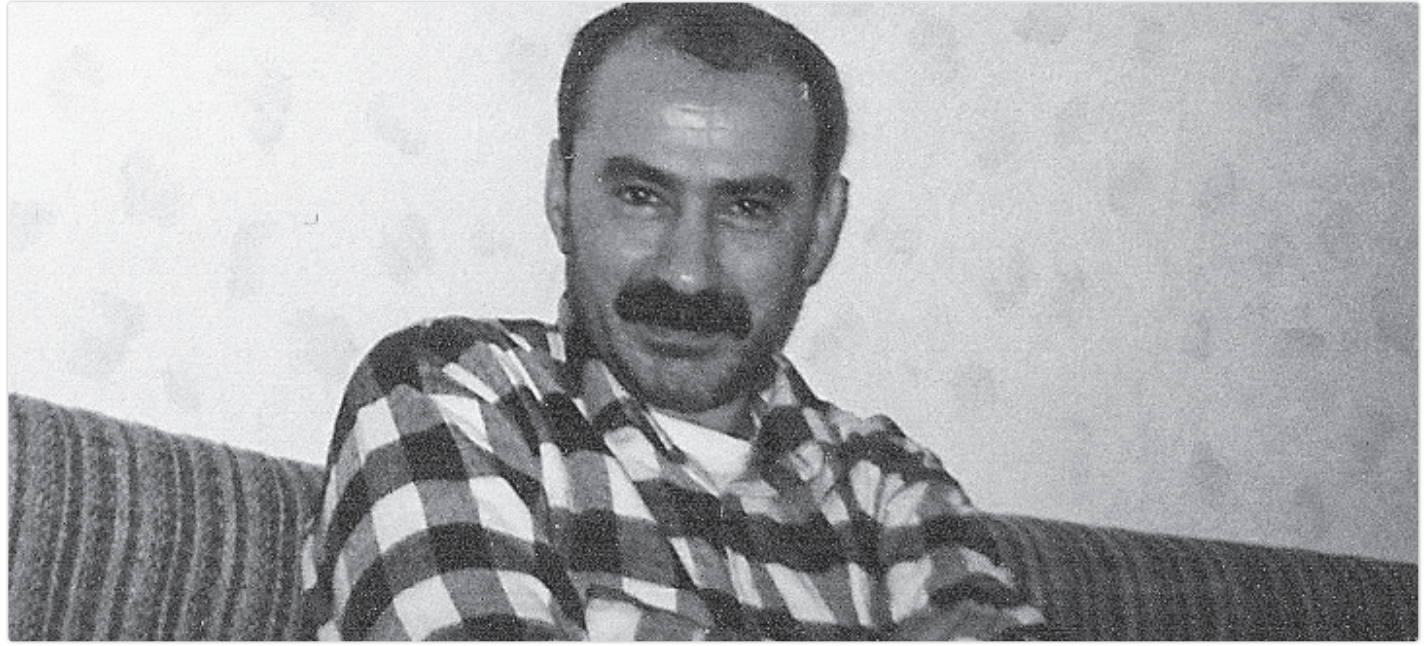
ladı. Ama 12 Eylül ile birlikte dalga kırılır kırılmaz kendi gerçeklerinin sınırı ortaya çıktı. İşte bu olgu, Teslim Demir'in en iyi temsilcilerinden biri olduğu kuşak için büyük bir hayal kırıklığı oldu ve içlerinden bir kısmının direnme ve mücadele gücünü kırdı.

Bunlar yenilmişlik ruh hali yaşamış ve buradan sakatlanmış bir kuşağın mensuplarıydı demiştim. İsim anmadan son derece açıklayıcı bir örnek vermek istiyorum. THKO'dan arta kalanların en ilerisi ve yeni oluşturulan merkezi organın sekreteri, Türkiye'nin umut dolu devrimci kaynaşmalar içinde olduğu bir sırada, daha 1976 yılında, sekreteri olduğu organa haber bile vermeden görevini terk edip yurtdışına kaçmıştı. THKP-C'nin lider kadrosundan arta kalanlar (Halkın Yolu şefleri) erken bir tarihte gidip Perinçek'in partisine katıldılar. Devrimci Yol'un bir nolu liderinin gerçeğini kendi samimi anlatımlarından, TKP-ML/TİKKO'da Kaypakaya'dan sonraki kişinin gerçeğini zindandan çıkar çıkmaz yeniden Perinçekçi olmasından biliyoruz. Bu örnekler 12 Mart'tan arta kalan kuşağın sınırları konusunda bir fikir veriyor.

Bu insanlar 1974-80 kuşağına önderlik edecek kimlik ve kapasitede değillerdi. '74 kuşağı, ruhu devrimle yoğrulmuş, devrimci enerji dolu, adanmışlığı Denizler'den, Mahirler'den, İbrahimler'den devralmış bir kuşaktı. Devrim için herşeyi yapmaya hazırdı ve nitekim çok şey de yaptı. Yüzlercesi, binlercesi öldü, birçoğu işkencede ya da zindanlarda ölümüne direndi. Bugüne kalan ve hâlâ da bayrağı yükseklerde tutan insanların büyük bölümü de bu kuşaktan kalmadır. Teslim Demir bunun en soluklu örneklerinden biridir. Çok sayıda kuşağa yoldaşlık etmiş olmak bile başlı başına bir iştir; bir dizi zorlu aşamayı alınının ağıyla aşmış olmayı, her aşamada kitlesel ölçülerde dökülmelere neden olan güçlükleri göğüsleyerek ölümüne kadar devrimci kalmayı anlatır.

12 Eylül, 12 Mart'tan farklı olarak, devrimci hareketin kökünü kazıma, devrimci kimliği bitirme girişimiydi. Bu politika egemen sınıf katında kapsamlı bir değerlendirmenin ürünüydü. Karanlık bir baskı, terör, işkence ve cinayet dönemi olan 12 Mart'ın hemen ardından hareket daha da güçlü bir biçimde yeniden patlak vermişti. Emperyalizmin ve egemen sınıfın temsilcileri bundan sonuçlar çıkarmışlardı. 12 Eylül'de bunu gözeterik davrandılar.

Zindanlardaki korkunç zulüm bunun ürünüydü. İşkencede iyi kötü ayakta kalmış insanları zindanlarda yeni bir sınav bekliyordu. Yıldırıcı bir etkiyle teslim almak istiyorlardı. Metris zindanı direnişin en önemli mevzilerinden biriydi. Teslim

Demir yoldaş da direnişin içindeydi kuşkusuz. Fakat ölümünün ardından açığa çıkan tanıklıklar, direnişin yalnızca içinde değil fakat önündeki kadrolardan da biri olduğunu gösteriyor. Yoldaş bunca yıllık parti yaşamında bundan bize sözetmek ihtiyacı duymamıştı. Gerçeğin bu yönünü, daha doğrusu bunun gerçek kapsamını, bizler bile ölümünün ardından dile getirilen tanıklıklarla öğrenmiş olduk. Zindan direnişi, esası yönünden sorumluluğunu taşımadığı o utanç verici Nisan çöküntüsünde aldığı yarayı onardığı bir zemin oldu Teslim Demir için.

Partimizin açıklaması bu konuda şunları söylüyor: "1986 Nisan'ında zindandan direnişler içinde moral açıdan yenilenmiş ve düşünsel bakımdan daha da olgunlaşmış olarak çıktı. Bizzat yaşadıkları ve gözlemediklerinin de etkisi altında eski önderlik, örgüt ve çizgiye güvenini önemli ölçüde yitirmişti. Bu onun 12 Eylül yenilgisiyle yüzleşme ve devrimci özeleştiril bir yenilenmeye yönelmesine adeta önden bir hazırlık olmuştu."

YENİ BAŞTAN BAŞLAMA GÜÇ VE İRADESİ

Zindandan çıkar çıkmaz Teslim Demir ne yaptı? Türkiye çapında hâlâ da önemli bir etki alanı olan eski partisini (kuşkusuz bir iç mücadelenin ardından) bir yana bırakarak sıfırdan yeni bir siyasal yaşama başlamayı seçti. Geride bırakılan pratik etki alanı, hiç de belirli bir ideolojik-politik çizginin ürünü değil, fakat yoldaş gibilerinin kendi öz emeklerinin dolaysız bir mirasıydı. Teslim Demir gibi yerel kadrolar onu mücadele içerisinde, emekle, çalışarak, savaşarak, dövüşerek, güven vererek yaratmışlardı. Sözde çizgi nihayet ortaya konulduğunda hareket çoktan ulaşabildiği boyutlara ulaşmış durumdaydı. Sonradan nihayet çıkagelen o "çürütülemez çizgi", geçici kalan bir moral etki dışında, hareketin gelişimine

esaslı bir şey eklemedi.

Bir zamanlar böylesine önemli bir gücü temsil eden bir partiyi Teslim Demir bir yana bıraktı. Zira önderliğinin yaşadığı manevi çöküntünün yarattığı derin güvensizliğin ötesinde çizgisine de bir güveni kalmamıştı. TDKP ya köklü bir çizgi ve kimlik değişimi yaşayacak ya da saflar, dolayısıyla yollar ayrışacaktı. Sürecin başından itibaren bu konuda tereddütsüzdü. Yoldaşın gözlemleri çok kimseden daha güçlü ve daha dolaysızdı. Eski partisini, hele de onun yönetici ekibini, zorlu sınavlar içinde tanımıştı. Çizginin çürüklüğünü de çok kimseden daha erken fark edenlerdendi.

Bu muhasebe döneminde yoldaşın seçtiği nedir? Maddi planda neredeyse tümüyle bir boşluk. Örgüt yok, kadro yor, geçmişten kalma bir taban yok. Dahası binbir türlü yalan, iftira ve karalama var, üstelik utanç verici bir kampanya halinde. Teslim Demir bütün bunlara cesaretle göğüs gerdi. Arkasına dönüp bakmadı bile. Zamanında binlerce, on binlerce kişiyi seferber etmiş bir örgütün yöneticisiydi, yeni dönemde sıfırdan örgüt yaratmak zorlu işine yönelen bir sıra neferi oldu. Nitekim çok geçmeden bu örgüt yaratıldı da. Bu, yalnızca üç buçuk yıl sonra, seçilmiş delegelerden oluşan geniş bir temsille ilk konferansını toplamayı başaran, illegal temellere oturan devrimci bir örgüttü ve kararlı bir sınıf yönelimi içindeydi.

Tarihsel TKP sonrası sol hareketin tarihi temelde iki ana safhadan oluşuyor. İlki '60'ların ikinci yarısından başlayıp '80'lerin başına, 12 Eylül faşist askeri darbesine dek süren oluşum, gelişme ve serpilme dönemi. İkincisi 12 Eylül yenilgisiyle başlayan dağılma, çözülme, tasfiye ve giderek tükenme dönemi.

İlk dönem, dünyada ve Türkiye'de devrimci yükselişlerle belirlenmektedir. '60'lı yıllarda dünya ölçüsünde güçlü mücadeleler var. '70'li yılların ortasında

Vietnam Devrimi'nin zaferiyle doruğuna ulaşan devrimci kabarıştı bu. Aynı evrede kısa aralıklarla Türkiye kendi devrimci yükselişlerini yaşıyordu. Böyle bir dönemde çeşitli grupların, partilerin, akımların çıkması, gelişmesi, serpilmesi, kitle desteği kazanması, kadrosal güç bulması, birtakım değerler yaratması bir güçlük taşımıyordu.

TKİP'yi ortaya çıkaran süreç, yenilgi sonrası bir dönem, '80'li yılların sonudur. Başlangıç adımı 1987 yılıdır. 1987, Gorbacov'un kötü ünlü 70. yıl konuşmasını yaptığı yıldır. 70. yıl konuşması dünya çapında büyük sarsıntılar yaratan yeni bir çöküşün başlangıcıdır. Sovyetler Birliği'ni ve Doğu Avrupa'yı yıkılışa, dünya çapında biçimsel olarak varolan komünist hareketi yıkıma götüren bir sürecin başlangıcıdır.

Teslim Demir ve yoldaşları, TKİP'yi böyle bir dönemde, dünya ölçüsünde yükselişlerin değil fakat dağılma ve tükenişlerin yaşandığı bir dönemde yarattılar. Sıfırdan başladı, kendini her açıdan yaratan bir parti oldu TKİP. Bugün TKİP'nin bir teorik temeli ve politik çizgisi, bir programı ve tüzüğü var. Örgütü, kadrosu ve moral değerleri var. Bütün bunların ürünü bir devrimci dinamizmi, bir yaşam gücü var.

İnsanlık tarihi açısından neo-liberal karanlık çağ dediğimiz bir dönemde başarılı bu. Neo-liberal karanlık çağın başlangıcı, 1980'lerin başına denk gelir. Ama yeni bir düzeyde güç kazanması, '89 yıkılışı sonrasıdır. İşte TKİP adına ne yapıldıysa tam da bu dönem yapıldı. TKİP herşeyini insanlık ölçüsündeki bu koyu karanlık dönemde yarattı. Dünya ölçüsünde karanlığın katmerli olarak çöküşü bir dönemde yarattı.

Teslim Demir işte böyle bir partinin kurucusu olmanın büyük onurunu taşımaktadır.

İbrahim Kaypakkaya adının anımsattıkları

Garbis Altınoğlu

Garbis Altınoğlu, Türkiye devrimci hareketinin emektar ve dirençli devrimcilerinden biriydi. '60'lı yılların ikinci yarısında katıldığı devrim ve sosyalizm davasına tüm ömrü boyunca sadık kaldı. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Uzun süre açık ya da gizli, bilinçli ya da bilinçsiz bir sansürün ya da aşağı yukarı aynı anlama gelmek üzere bir tür susku komplosunun kurbanı olan İbrahim Kaypakkaya'nın adı son yıllarda daha çok duyulur oldu. Bu değişikliğin hem olumlu, hem de olumsuz nedenleri ve sonuçlarından söz edilebilir. Ama önce şu saptamayı yapmalıyız: Kendisini Türkiye devrimci hareketiyle duygudaşlık içinde gören ilerici-devrimci aydınlarımızın ve kamuoyumuzun 1960'ların sonu ve 1970'lerin başı Türkiye'sinin üç ana radikal devrimci örgütü ve onları simgeleyen önder kadrolar (THKO/ Deniz Gezmiş, THKP-C/ Mahir Çayan ve TKP (M-L)/ İbrahim Kaypakkaya) arasında kendilerini en uzak hissettikleri isimler TKP (M-L) ve İbrahim Kaypakkaya olmuştur. Olduğu kadarıyla ilerici-devrimci sanat ve edebiyata da yansıyan bu belirgin ilgi farklılığının nedenleri üzerinde ne söyleyebiliriz? Bunda, 1970'lerde ve kısmen 1980'lerde, devrimci hareketin hemen hemen tüm bileşenlerinde gözlenen - ve izlerine bugün de rahatlıkla rastlayabileceğimiz- sektarizmin ve dar grupçuluğun yadsınamaz bir payı vardır. Her devrimci grup ve onun yakın çevresi "doğal olarak", kaynaklandığını ileri sürdüğü ana devrimci örgütü ve onun liderini yüceltme eğiliminde olacaktır. Bir başka neden olarak, Kaypakkaya'nın -bu değerlendirmenin ne derece haklı olduğundan bağımsız olarak- bir "köylü devrimcisi" olarak algılanmasını zikretmeliyiz; devrimci hareketin öteden beri esas olarak, sanayinin ve kültürün merkezi olan büyük kentlerde yoğunlaştığı, kapitalizmin görece gelişmiş olduğu, bir devrimci köylü hareketi geleneğinin bulunmadığı ve ilerici-devrimci aydınlarımızın büyük kentleri "ileri" olanla, köyleri ve kasabaları "geri" olanla özdeşleştirme eğiliminde olduğu bir ülkede bu algımanın Kaypakkaya'nın yerini görmezden gelmeye katkıda bulunması, kabul edilmese de bir yere kadar anlaşılabilir. Son olarak, Kaypakkaya'nın çizdiği "kır-

lardan kentleri kuşatma" yolunu izleyen ve bugünün Türkiye'si'ni hala yarı-feodal olarak değerlendiren örgütlerin, O'nun diktiği yapıta neredeyse tek bir tuğla bile ekleyememiş, O'nun düşüncesini son derece sığ, dar ve mekaniksel bir tarzda yorumlamış ve yaşama geçirmeye çalışmış olmalarının sonuçlarından söz edebiliriz; devrim ile karşı-devrim arasındaki belirleyici çatışmaların büyük kentlerde, fabrikalarda, işçi semtlerinde, liselerde ve üniversitelerde yoğunlaştığı 1970'lerin ikinci yarısının ve 1980'lerin, 1990'ların ve 2000'lerin Türkiye'sinde Kaypakkaya'nın Maoist yanılığında direten ve hatta bu yanılığını derinleştiren devrimci grupların işçi sınıfı ve ilerici-devrimci aydınlar ve kamuoyu katında ciddi bir etki yaratmasını beklemek nesnelere doğasına aykırı olurdu.

Ancak İbrahim Kaypakkaya'nın sözünü ettiğim türden bir sansürün ya da susku komplosunun kurbanı haline gelmesi/getirilmesinde bu ve benzer -deyim yerindeyse taktiksel- kaygı ve duyarlılıkların rolü ister istemez sınırlıdır; bunun asıl ve belirleyici nedeni, O'nun ortaya koyduğu ve Türkiye devrimci hareketinin geleneksel zaaflarıyla hesaplaşmanın yolunu açan radikal devrimci görüşleridir. Bunları kabaca şöyle özetleyebiliriz:

1) Egemen devlet ideolojisi Kemalizme karşı açık ve uzlaşmaz bir tavır alma, Kemalizmin işçi sınıfına, diğer emekçilere ve Kürt halkına düşman niteliğini sergileme ve onun ilericiliğine ilişkin safsata ve

yanılsamaları kesin bir tarzda reddetme, 2) Kürt işçilerinin Türk ve diğer etnik gruplardan işçilerle ortak sınıf örgütlerinde biraraya gelmesi gerektiğini savunmayı ihmal etmeksizin Kürt ulusu üzerindeki ulusal zulme karşı açık ve uzlaşmaz bir tavır alma ve bu ulusun ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız-koşulsuz bir biçimde kabul etme. (Kaypakkaya'nın Maoizmin etkisiyle bu iki yaşamsal konuda aldığı tutumun içinde barındırdığı bazı ciddi hata ve eksiklikler, bu tutum alışı tarihsel değerini azaltmamaktadır.) Buna Kaypakkaya'nın 1972'de kaleme aldığı "Türkiye'de Milli Mesele" adlı yazısında, o yıllarda bir tabu olan "Ermeni sorunu"na, geçerken de olsa değinmiş olmasını ve Ermenilerin 1915'de ve 1919-20'de kitle halinde katledildiklerini, Türk burjuvazisinin gerek İttihat ve Terakki döneminde ve gerekse Cumhuriyet döneminde Ermeni ve Rumların maddi varlıklarını yağmalayarak palazlandığını söylemesini eklemek gerek. Böylece O, görece erken bir tarihte Türk burjuvazisinin ve onun devletinin en "duyarlı" olduğu konulara neşter vurmuş oluyordu. Radikal bir eylem çizgisine sahip olmalarına rağmen dönemin diğer iki devrimci örgütünün bu iki yaşamsal konuda egemen burjuva ideolojisinden kopamamış olduklarını ve özellikle de Kemalizmi yücelttiklerini biliyoruz. Örneğin, teorik duruşu bakımından THKO'na göre daha ileri konumda olan THKP-C'nin lideri Mahir Çayan, Kaypakkaya'nın "Türkiye'de Milli

Mesele" adlı yazısıyla aynı yıl kaleme aldığı Kesintisiz Devrim II-III adlı yapıtında şöyle diyordu:

"Kemalizm, emperyalizmin işgali altındaki bir ülkenin devrimci-milliyetçilerinin bir milli kurtuluş bayrağıdır. Kemalizmin özü, emperyalizme karşı tavır alıştır. Kemalizmi bir burjuva ideolojisi, veya bütün küçük-burjuvazinin veyahut asker-sivil bütün aydın zümrenin ideolojisi saymak kesin olarak yanlıştır.

"Kemalizm, küçük-burjuvazinin en sol, en radikal kesiminin milliyetçilik tabanında anti-emperyalist bir tavır alışıdır. Bu yüzden, Kemalizm soldur; milli kurtuluşçuluktur. Kemalizm, devrimci-milliyetçilerin, emperyalizme karşı aldıkları radikal politik tutumdur."

Çizgisinin özü, öncü savaşının bir versiyonu olan Çayan'ın bir yandan Marksizm-Leninizme sahip çıkarken bir yandan da Kemalizme anti-emperyalizm, solculuk ve ulusal kurtuluşçuluk yüklemesi, onun mesajına son derece eklektik bir nitelik kazandırmaktadır. Bu da, devrimci hareketin bugün son derece zayıf bir konumda olmasından yararlanan Türk Solu gibi, Kemalizmi sosyalizmle sözümona bağdaştırmaya çalışan neo-faşist, anti-komünist ve anti-Kürt dergilerin Deniz Gezmiş'in, Che Guevara'nın ve hatta Mustafa Suphi'nin yanısıra Mahir Çayan'a da sahip çıkmaya girişmelerine olanak vermektedir.

1920'lerden 1960'lı yılların ikinci yarısına kadar uzanan dönemde devrimci

düşünce ve eylemin odağı olarak kabul edilen TKP'ne gelince, onun bu iki yaşımsal sorunda (Kemalizm ve Kürt-Türk sorunu) kötü bir sınav vermiş olduğu biliniyor. Türk burjuvazisi on yıllardır sürdürdüğü Kemalist propaganda ve biçimlendirme kampanyası sayesinde, egemen sınıflar ve onun devletiyle arasına mesafe koyma bilinci zayıf olan ilerici-devrimci aydınlarımızı pro-Kemalist ve anti-Kürt bir konuma getirme konusunda önemli bir başarı elde etmişti. (Bu saptamayı yaparken Kemalizmin, 19. yüzyılın ikinci yarısında başlayan Jön Türk hareketinden, hatta daha öncesinden bu yana ilerici aydınlarımızın devlete yaslanma, devletle barışık olma geleneğinden yararlandığını unutmamalıyız.) Türk burjuvazisinin bu alandaki en büyük destekçisi ise, objektif olarak bu kampanyanın bir uzantısı konumunda bulunan TKP ve onun sosyal-şoven ve sol-Kemalist çizgisiydi. Ülke ölçeğinde ideolojik-siyasal etkisi her zaman son derece sınırlı, hatta ihmal edilebilir düzeyde olmuş olan TKP, ne yazık ki 1960'ların sonlarına kadar uzanan dönemde ilerici-devrimci aydınlarımızın ve kamuoyumuzun ve daha da beteri, 1971 devrimci hareketinin onlarla entellektüel etkileşim içinde olan nüvelerinin dünya görüşünün ve siyasal duruşunun oluşumunda etkili oldu. Böyle olduğu içindir ki, devrimci hareketin ana gövdesinin -Kaypakaya'nın tezlerinin ilk kez yardığı bu ideolojik kuşatmadan ve Kemalist ve sosyal-şoven önyargılarından yarım-yamalak ya da formel bir tarzda da olsa kurtulabilmesi için iki faşist darbe döneminin (12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980) yaşanması, 1984'de Türk burjuva devlet aygıtına ağır darbeler indiren ve onun kirliliğini açığa çıkaran bir Kürt silahlı direnişinin patlak vermesi gerekti.

Burjuva liberallerinin özellikle Deniz Gezmiş ve arkadaşlarını burjuvazi için zararsız figürler olarak göstermeye ve onların devrimci mirasını evcilleştirmeye girişmeye cüret etmelerinin altında işte bu zaaf, özellikle de THKO'nun ve kısmen THKP-C'nin Kemalist yanlısamları ve abartılı ulusal kurtuluşçuluğu yatmaktadır. Ancak, ilkel milliyetçi ve saldırgan reflekslerinden bir türlü kurtulamayan ve özgüvenden ve esneklikten yoksun, kaba ve vahşi Türk burjuvazisinin görünür gelecekte bu doğrultuda fazla bir mesafe alamayacağını söyleyebiliriz. (PKK'nın liderlerinin yıllardır "barış" ve "Kürt-Türk kardeşliği" adı altında Kürt ulusunun enerjisini ve dinamizmini kendilerinin hizmetine sunmayı ve dolayısıyla onlara bir çeşit gençlik aşısı yapmayı ve payanda olmayı önermelerine rağmen Türk egemen sınıflarının siyasal kabızlıklarını bir türlü aşamadıkları ve Cumhuriyetin kurucusu Mustafa Kemal'e kıyasla söz-

cüğün olumsuz anlamında birer amatör düzeyinde kaldıkları gözönüne alınsın.) Kaypakaya'ya gelince ben burada sadece, O'nun teori ve eyleminin böylesi manipülasyon ve çarpıtmalara hiç de elverişli olmadığını, dolayısıyla O'nun, egemen sınıfların sonugelmez bir aforozuyla onurlanacağını belirtmekle yetineceğim.

* * * * *

Günümüzde Kaypakaya'nın adı bir yandan da yer yer ölçsüz bir kahramanlaştırma ve putlaştırma ediminin konusu olmaktadır. Kaypakaya'nın daha çok tartışılır olmasıyla bu eğilim, TKP (M-L) kökenli örgüt ve çevrelerin ötesine geçmeye başlamakta, adeta bir Kaypakaya modası yaratma çabasına dönüşmektedir. Ekim 2006'da kaleme aldığım "Bir İbrahim Kaypakaya Değerlendirmesi" başlıklı yazımda bu konuda şunları söylemiştim:

"Türkiye devrimci hareketinin, özellikle kendisinin izinden giden ya da gittiğini ileri süren örgüt ve gruplarının İbrahim Kaypakaya'ya ilişkin değerlendirmelerinin çoğuna belirgin bir anti-diyalektiksel ya da mekaniksel yaklaşım damgasını vurmuştur. Canlı diyalektiğin yerine ölü metafiziği geçiren bu değerlendirmeler, Kaypakaya'nın içinde yaşadığı ve devrimcileştiği dünya ve Türkiye ortamını hesaba katmamakta ve dahası, O'nun düşüncelerinin görece kısa siyasal yaşam süresi içinde geçirdiği önemli değişiklikleri dikkate almamaktadırlar... Bu anti-Marksist yaklaşım, sözkonusu örgüt ve grupları, İbrahim Kaypakaya'yı kusursuz ve eksiksiz bir devrimci önder, hatta bir çeşit devrimci evliya düzeyine yükseltmeye ve O'nun görüşlerini, neredeyse Marksizm-Leninizmin son sözü ve tartışılması olanaksız aksiyomlar olarak görmeye götürmektedir. Bunun da ötesinde, bu Kaypakaya'yı putlaştırma ve O'nun adı etrafında içi boş bir ajitasyon yürütme faaliyeti, sözkonusu örgüt ve gruplar tarafından, genel plandaki zaafplarının ve Türkiye devriminin stratejik sorunları bağlamında sergiledikleri yerinde sayma ve kısırlığın üzerini örtmenin bir aracı haline getirilmiştir."

Özelde TKP (M-L) kökenli örgüt ve çevrelerin ve genelde devrimci kamuoyunun bir bölümünün içi boş bir ajitasyon düzeyine inen Kaypakaya'yı yüceltme ve idealize etme eğilimi ve pratiğinin bu örgüt, çevre ve kişilerin kendi zaafplarını, eylemsizliklerini ve gerilemelerini örtmek için kullandıkları bir ritüele dönüştüğü yolundaki saptamama ciddi bir itiraz getirilebileceğini sanmıyorum. Örgütsüz "Kaypakaya sempatanları"nın çoğu için ise böylesi bir yaklaşım, göklerden Türkiye devrimci hareketini içinde bocaladığı can çekişme sürecinden çekip çıkaracak bir kurtarıcı bekleme ruh hali-

ne denk düşmektedir.

Ancak içinde bulunduğumuz Türkiye ve dünya koşullarında, sorunun daha da karmaşık bir nitelik taşıdığını gözardı edemeyiz. Uzun sözün kısası günümüzde; Kaypakaya, Çayan, Gezmiş gibi tarihsel devrimci figürler etrafında oluşturulan devrimci mitolojinin olumlu bir yanının olduğu yadsınmaz. Kapitalizmin gençliği; bireyciliğin, boşvermişliğin, hedonizmin, maddi ve manevi uyuşturuların ve sahte mutlulukların girdabına sürüklediği bir ortamda tutarlı devrimciler böylesi olumlu örneklerin öne çıkarılmasından rahatsızlık duyamazlar. Amiyane bir anlatımla, "Varsın gençlik Madonna'lardan, Michael Jackson'lardan, Mirkelam'lardan etkileneceğine devrimci kahramanlardan etkilensin!" diyebiliriz. Tutarlı devrimciler, olduğu kadarıyla bu türden bir etkilenmeyi olumlu bir doğrultuda geliştirmek, ona devrimci bir içerik kazandırmak ve onu gerçek bir devrimci eğitimle birleştirmek için çaba harcarlar; yani bu İbo (ve Mahir, Deniz) hayranı gençlere ve işçilere geleceğin kapitalizmde değil komünizmde olduğunu, 1971 çıkışının kahramanlarının mesajına kulak vermenin emperyalizme, faşizme ve militarizme karşı savaşımı gerektirdiğini, gerçek kahramanın kitleler olduğunu, kendi örgütüne sahip olmayan işçi sınıfının ve diğer sömürülen emekçilerin bir hiç derekesinde olduğunu ve asıl önemli olanın kitlelerin kahramanlığıyla öncü devrimcilerin kahramanlığını bir potada birleştirebilecek bir komünist örgüt yaratmak olduğunu vb. anlatırlar.

Bu bağlamda Kaypakaya adının bize, yakın ve uzak geçmişin büyük devrimci kavgalarını ve bu kavgalar sırasında öne çıkan devrimci kahramanları unutmamayı da anımsattığının altını çizmek gerek. Dimitrov, III. Enternasyonal'in 1935 yılında yapılan Yedinci Kongresi'nde yaptığı bir konuşmada gerek kitlelerin ve gerekse kadroların eğitimi için devrimci kahramanlık örneklerini öğrenmenin ve öğretmenin ne denli önemli olduğunu şu sözlerle anlatıyordu:

"Fakat birçokları, hatta siz Kongre delegeleri arasında bazıları, Romanya demiryolu işçileri davasının ayrıntılarını, Almanya'da faşistler tarafından idam edilen Fiete Schultze'nin davasını, yiğit Japon yoldaş İtsikava'nın davasını ve proleter kahramanlığının muhteşem örneklerinin görüldüğü daha birçok davayı biliyor mu? (...)

"Proleter kahramanlığının böyle değerli örnekleri halka mal edilmeli, saflarımızda ve işçi sınıfı içinde korkaklığın, burjuvalığın ve her türlü çürümüşlüğün karşısına konulmalıdır. İşçi hareketinin kadrolarını eğitmek için, bu örnekler yaygın bir şekilde kullanılmalıdır." (Savaşa ve

Faşizme Karşı Birleşik Cephe, İstanbul, Aydınlık Yayınları, 1978, s.184-85)

Türkiye devrimci hareketi ve Türkiye işçi sınıfı, gerek daha öncesinde ve gerekse de özellikle 1960'ların ikinci yarısından bu yanaki tarihi içinde bünyesinden küçümsemeyecek sayıda yiğit ve gözüpek kadro ve militan çıkarmıştır. Aynı husus, 19. yüzyılın sonlarından bu yana Osmanlı-Türk gericiliğine karşı yaşanan Kürt halkı için daha da fazlasıyla geçerlidir. Bugünkü devrimci kuşaklar tarafından bilinmemekle kalmayan bu unutulmaya terkedilmiş kahramanların birçoğunun adlarının devrimci hareketin tarihini inceleyen kitaplarda ve ansiklopedilerde bile geçmemesi, sadece acı verici olmakla kalmamaktadır. Bu, ne yazık ki sadece Türkiye toplumunu değil, onun bünyesinden çıkan ve bir anlamda onu yansıtan Türkiye devrimci hareketini de büyük ölçüde etkileyen belleksizlik hastalığının ne denli kronik bir nitelik taşıdığını da göstermektedir. Herhalde bizleri iştiriyor olsaydı Kaypakaya, genç izleyicilerine, kendisinin adı üzerinde bu kadar çok duracaklarına ve kendisine ağıtlar yakacaklarına, Türkiye devrimci hareketinin tarihini -Osmanlı geçmişine de uzanarak- derinlemesine incelemelerini, adları unutulmaya terkedilmiş diğer halk ve proletarya kahramanlarının devrimci mirasını aktif bir biçimde sahip çıkılmalarını öğütlerdi; dahası O bu genç kuşaklara, kendisini ortaya çıkaran 1960'lar sonu ve 1970'ler başı Türkiye ve dünya bağlamını anlamaya çalışmalarını ve kendisinin ortaya koyduğu, ama geliştirmeye fırsat bulamadığı devrimci düşünce ve saptamaları eleştirel-devrimci bir bakış açısıyla ele almalarını, kendisini aşmaya çalışmalarını ve kendisinin ve çağdaşı devrimcilerin hatalarından öğrenerek sınıf savaşımının engin denizine atılmalarını salık verirdi.

Lenin, "Tarihte hiçbir sınıf, hareketi örgütlenme ve yönetme yeteneğine sahip siyasal önderlerini, ileri temsilcilerini yaratmadan egemen olamamıştır" diyordu. Yaşadığı can çekişme ve kendi kendini tasfiye sürecinden çıkabilmek ve yeniden ayağa kalkabilmek için Türkiye devrimci hareketi İbrahim Kaypakaya'nın gözüpekliliğine, ileriye görme yeteneğine, sürekli öğrenme tutkusuna, teorik ve siyasal üretim yapma kapasitesine, teorisiyle pratiğini birleştirme iradesine sahip önderlere, Marksizm-Leninizmle donanmış yeni Kaypakaya'lara her zamankinden daha fazla gereksinim duyuyor.

21-22 Nisan 2009

(Teori ve Politika dergisinin 2-3 Mayıs 2009'da düzenlediği İbrahim Kaypakaya Sempozyumu'na sunulan yazıdır...)

Devrimci ölenlere saygıyla...

Kerem ya da devrimci adanmışlığın gençleri

İ. Manusyan

Emperyalizmin ve sömürgeci güçlerin sonu gelmeyen çıkar hesaplarına konu olan bir bölgenin/coğrafyanın insanlarıyız. Onların imzaladıkları her barış antlaşması, mürekkebi kurumadan yeniden kan akacağına habercisi gibidir. Suriye'deki çeteler eliyle yürütülen savaş da bunun bir alanı olmaya devam ediyor.

Savaşın başladığı günden bugüne geçen yıllar boyunca, emperyalistler Suriye'yi yağmalamak için Suriye'deki halkı adeta kıyımdan geçirdiler. Önce muhaliflere dayanarak iç savaşı körüklediler. Sonra yetmeyeceğini görerek IŞİD denen hunhar canavarı sahneye sürdüler. Şimdi aradan geçen zamana da bel bağlanarak tarih çarpıtılıyor. Sanki IŞİD hep oradaymış da ABD ve kuyruğundaki emperyalist güçler tarafından temizlenmiş gibi yansıtılıyor. Türk sermaye devletinin işgalini de salt IŞİD'in yeniden güçlenme riski ekseninde tartışıyorlar. Ancak IŞİD'i temizleyenlerin ezilen halkların kurtuluş mücadelesini verenler olduğunu herkes biliyor. Bu sırf bir algı tartışması değil. Bir kayıp haberi bunun en dolaysız kanıtı. MLKP savaşçısı Kerem Pehlivan Türk sermaye devletinin Rojava'yı işgal saldırısında suikast sonucu katledildi. Ve biliyoruz ki bu sistem yıkılmadıkça, Ortadoğu bu döngünün değişmediği bir bölge olarak kalacak. Ancak biz devrimciler adına hep temiz olan bir mücadele tarihi yazılacak.

Kerem'i tanıyan biri olarak ona olan saygı borcumu ödüyorum. Anısını emperyalistlere ve sömürgecilere karşı mücadelede yaşatacağız. Yollarımız ayrı da olsa amacımızda ortaklık. Ondaki devrim inancı, emek vermek için koşturan heyecanı unutmak mümkün değil. Bir devrimci nasıl olmalı diye sayfalar dolusu yazabiliriz ancak ona vücut bulduranlarla bu değer varlığını geleceğe aktaracaktır. Devrime samimiyetle inanan, can bedeli göze alanlar karşısında ideolojik ayrımlar yoktur. Bundan dolayı Kerem'le tanıştığım günlerde aslında bir yanıla yoldaşlığımızı paylaştık. Birlikte okuma çalışmaları yapıp Marksizm'e dair saatler süren tartışmalar yürüttük. Bilgiye açlığı onun kavgayı en önden üstlenme isteğinden. Devrime inancı güçlendikçe daha çok şey yapmak istiyordu.

Kerem'le tanıştığımızda sosyalist bendeydi. Ancak bir haber yetmiyordu, daha fazlası için daha sağlam bakmak

için uğraşıyordu. Bizi önce Metal Fırtına ayırdı. Türkiye işçi sınıfının Bursa bölükleri adım adım kabaran bir hareketi örerken, Kerem'le her anını paylaşıyordum. Türkiye sol hareketinin o zamanki algısıyla gerici işçilerin iki kuruş için kavgasını, o, yeni bir sınıf hareketinin doğuşu olarak okuyor ve mücadelenin yükselişle heyecanlanıyordu. Bu heyecan onun yerinden fırlayıp Bursa'ya gelmesine bile neden olmuştu. Onu TOFAŞ önündeki üretimi durduran işçilere götürdüğümdeki heyecanını unutamam. Bu onun için bir iş değildi. Sadece haber için gelmemişti. Devrimin mayalandığı bir havayı soluduğunu biliyordu. Bir kez olsun "Bu işçilerden bir şey olmaz" demedi. Bursa'da kaldığı o kısıtlı zamanda bir kez daha birlikte kavgaya için üretme mutluluğunu paylaştık. Farklı örgütlerde de olsak devrimci ruhun insana kattığı, başka bir olguyla tarif bile edilemez bir güçtür. Kerem'i ya da Kerem gibileri tanıyanlar bunu çok iyi anlayabilirler.

Ben sınıf mücadelesinin görevleriyle yüzümü görevime döndüğümde o da yüzünü gerillaya dönmüş. Doğal olarak bir veda şansım olmadı. Telefonu ve diğer tüm iletişim kanalları kapanınca ve tanıyanların artık onu görmediğini öğrenince anlamıştım. Zira 7 Haziran seçimleri üzerinden devrimin yolu hakkında çokça tartışıyorduk. O parlamenter sistemin değersizliğini görmüştü. Bu noktada önünde savaş gücüne katılmak olduğunu ikimiz de görüyorduk. Bu kararına şaşırmadım. Zira böylesi yürekli bir devrimcinin sıcak savaşı reddetmesi yapısına uy-

mazdı. O var olduğu örgütün işaret ettiği göreve sıkıca sarılarak, katliam ve baskı düzenine karşı bir savaşın haklılığı için öne çıktı. Partisi MLKP şehit düşmesine ilişkin açıklamasında onun karakteristik özelliğini çok net yansıtıyor:

"Rakka cephesinde konumlanan Enternasyonal Özgürlük Taburunda 2016 ve 2017 yıllarında askeri çalışmalar yürüttü. 2017 başlarında Enternasyonal Özgürlük Taburunun kaldığı noktaya yönelik DAİŞ'in kapsamlı saldırısının püskürtülmesinde ve çetelere ağır kayıplar verdirilmesinde yoldaşlarıyla birlikte omuz omuza savaştı. Canfeda bir direniş ortaya koydu.

Demhat Günebakan yoldaş, Efrin savaşında şehit düşen yoldaşlarının bayraklarını devralmak üzere 2018'de çok istediği Efrin'e gitti.

Sömürgeci faşist Türk devletinin özgürlük topraklarına karşı başlatmış olduğu işgal savaşında ön cephede görev üslenen ve mevzilenen Demhat yoldaş, bu ön cephede Şehit Serkan Taburundan yoldaşlarıyla ve Şehit Alişer Foc'undaki savaşçılarla omuz omuza savaştı. Özgürlük ve onur savaşının, özgürlük ve onur direnişinin ilk şehitlerinden biri olma onuruna kavuştu."

Efrin'de şehit düşen yoldaşlarının ardından bayrağını taşımak için gönüllülüğü, Rakka'da gerici çetelerin karşısında direniş iradesi ve çetelere kayıp verdirmesi... Bugün bunun ideolojik doğruluğu yanlışlığı değil, devrimci adanmışlığın değeridir öne çıkan. Bize Kerem'den miras kalan da kendi ideolojimizi devrimci bir

kimlikle sahiplenmektir. Onun adını yaşatmamız gerek. Diğer devrimciler gibi o da adını tarihe davası için can veren bir yiğit olarak yazdırdı. O devrimcilere has gülümsemesi, umudu ile hatırlanacak. Onunla birlikte yaptığımız devrime olan inancımızı tazeleyecek.

İletişimimizin koptuğu yıllarda Kerem hakkında konuşurken, "Kim bilir Rojava'nın neresindedir?" derdim. Ve elbet bir gün yine kavganın bir görevinde yolumuzun kesişeceğini ümit ederdim. Artık Kerem'le tekrar sarılıp, saatlerce komünizmin güncel görevleri üzerine konuşma şansımız tamamen ortadan kalktı. Ancak onun gibi inanmış devrimcilerle bu kavgaya bugün hala diri. Ve biz geride kalanlar için artık geride bıraktıkları anılarla bunu sürdüreceğiz.

Kerem'in yaptığı haberlere bakan, onun eylemden hızlanan kalp atışlarını, sınıf kinini görür. Tanık olduğu polis şiddetini görüntülemekle yetinmeyecek bir devrimci gazeteciydi. Soma'dan Bursa'ya işçi sınıfı haberleri için gittiği her yer onda bir etki bıraktı. Ve bu etkinin tepkisi onu daha ileri taşıdı. Şimdi Kerem'in adıyla devrime daha ilerden sarılacağım. Çünkü biz Denizler'den başlayan devrimci kopuşun hiç bitmediği bu karanlık zamanlarında bile yeni devrim kuşaklarının çıktığı çağdayız. Kerem'e bir de bu gözle bakın.

Kerem'in gencecik yaşını küçümseyen, devrimciliği '80 öncesinde bırakanlar onun kadar okumuş mudur acaba? Devrimi hayal olarak görenler onu gerçek yapmak için kılını oynatmazken, Kerem bunun için adım attı. Denizler'den Mahirler'e oluşturulan devrimci kimlik, Teslim yoldaş şahsında sürekliliği sağlayanlarla birlikte bugünün gençleri arasında da yeniden doğuyor. Kerem de hızlı koşuculardan oldu. O Gezi kuşağının genç devrimcilerindendi. Ömrünün en dinamik yıllarını tereddütsüz kavgaya adadı. Genç bir devrimcinin birçok eksiği olabilir ancak o tercihi ve ölümüyle devrimci adanmışlığın saygınlığını hakketti. Tüm devrimcilere düşen de onun bu yanını kavgamızın harcı yapıp, daha fazlası için kavgayı yükseltmektir. Biz biliyoruz ki Ortadoğu topraklarının fedakâr kuşaklarından yeni özgür ve eşit dünyanın geleceği doğacak.

“Biriken tepki ve öfkeyi eylemlere akıtalım, 25 Kasım sürecinden daha örgütlü çıkalım!”

25 Kasım'a yaklaşırken İşçi Emekçi Kadın Komisyonları temsilcileri ile gelişmeleri, kadınlara yansımaları ve çözüm yöntemleri üzerine sohbet ettik...

- İşçi Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK) olarak, içinden geçtiğimiz süreci nasıl değerlendiriyorsunuz? Sürecin kadın işçi ve emekçilere yansımaları nelerdir?

1. İEKK temsilcisi: Ekonomik sorunlar en yakıcı hali ile yaşanıyor, krizin sonuçları daha da katmerli hale geliyor. İktidarın sürüklediği bir savaştayız. Savaşın ekonomiye etkisi bir yanı, yaratılmaya çalışılan şoven, milliyetçi atmosfer diğer yanı. Tırmandırılan bir gericilik ve baskı rejimi var. Yaşamamız bunların gölgesinde geçiyor. Şüphesiz ki savaşın, saldırganlığın, sosyal yıkımın sonuçları en çok kadın işçi ve emekçileri etkiliyor.

Türkiye özellikle son 17 yılda AKP iktidarı ile her geçen gün daha da fazla hissedilen gericilik sarmalında yaşıyor. Gericilik kadınlar üzerinden saldırı ve kanıksatma hamleleri ile normalleştirilmeye çalışılıyor. AKP ve sermaye devleti eli ile kadınlara yönelik saldırılar seri hale getirilmiş durumda. İstanbul Sözleşmesi iptal edilmeye çalışılıyor. Sınırları olsa da uluslararası bir yaptırım ortadan kalksın istiyorlar. Arabuluculuk Yasası, Nafaka Kanunu gibi düzenlemeler hızla uygulamaya geçirilmeye çalışılıyor. Bir tarafta çıkartılan yasalar bir tarafta da kadınlar açısından işlemeyen yasalar var. Kadınları katledenler aklanıyor, çocuk istismarcıları aklanıyor. Yasalarda olan hali ile bile koruyucu, önleyici hiçbir şey yok. Tüm yaşananlar ve yeni uygulamalar ile yaşanacak kadının erkeğe bağımlılığını bakileştiren, boşanmaların önüne geçen, şiddeti artıran sonuçlar doğuracaktır.

2. İEKK temsilcisi: Kadın işçi ve emekçiler olarak yaşamda çok çeşitli sorunlarla karşı karşıyayız. Patronların aşırı kâr hırsı nedeni ile ağır ve sağlıksız çalışma şartlarında, düşük ücretlere çalıştırılıyor. Ücretli köleliğin her türlü yöntemi üzerimizden silindir gibi geçerken, bir de kadın kimliğimiz üzerinden uğradığımız saldırılar var. Gülmemizden, giyimimizden başlayan, taciz-tecavüz-şiddet olaylarına kadar uzanan birçok olayla karşılaşılıyor. İşyerinde de, evde de, sokakta da hayatımıza karışma, bedenimiz üzerinde hakimiyet kurma anlayışı sonu-

Türkiye özellikle son 17 yılda AKP iktidarı ile her geçen gün daha da fazla hissedilen gericilik sarmalında yaşıyor. Gericilik kadınlar üzerinden saldırı ve kanıksatma hamleleri ile normalleştirilmeye çalışılıyor. AKP ve sermaye devleti eli ile kadınlara yönelik saldırılar seri hale getirilmiş durumda.

cunda gerici söylemlere, şiddetin binbir türlüüne maruz kalıyoruz.

Kadına yönelik şiddet, 10 yıl öncesine göre 15-20 kat artmış durumda. Eylül ayının kadın cinayetleri raporuna göre en az 53 kadın katledilmiş. Çocuk istismarı, çocuk gelinlik vb. konulardaki veriler korkunç boyuta ulaşmış durumda. Ve bakıyoruz yaptırım yok. Toplumsal bilincin değiştirilmesini geçtik, tüm bu yaşananların normalleştirildiği açıklamalar sıralanıyor.

1. İEKK temsilcisi: Bir de emperyalist savaş ve saldırganlık gerçeği var. Ortadoğu'da halklar zulüm altında. Türk devleti barış diyerek yine bir savaş başlattı. Sadece bir haftada kan gölüne döndü girilen bölgeler. Ortadoğu'ya bakıyoruz, savaş bölgelerine bakıyoruz, buralarda da en çok mağdur olanlar kadınlar ve çocuklar. Katlediliyorlar, tecavüze uğruyorlar, satılıyorlar. Bir de kaybettikleri sevdiklerinin, ailelerinin, evlerinin topraklarının acıları...

Hangi gündeme hangi örneğe baksak, ilk hedef olan, en çok etkilenen kadınlar oluyor. Bunların yanı sıra bir de yok sayıl-

ma, ev-çocuk-temizlik-yemek eksenli bir hayata sıkıştırılma, bugünün dünyasında bile yaşanabiliyor.

2. İEKK temsilcisi: Geçmişten bu yana sermaye ucuz işgücüne ihtiyaç duyduğunda veya erkekler savaş dönemlerinde cepheye sürüldüğünde kadınlar üretimin, çalışma hayatının her alanına çekiliyorlar. Ancak sonrasında gerisin geri "asli görevlerine" gönderilme politikalarının öne çıkartıldığını görebiliyoruz. Ekonomik kriz dönemlerinde ilk işten çıkartılanlar genellikle kadın işçiler oluyor. İşlerini kaybetmeyenlere ise daha ağır çalışma koşulları, güvencesiz çalışma, daha düşük ücretler, mobbing, esnek çalışma biçimleri, kayıt dışı çalışma dayatılıyor. İşten atılma korkusu, ev geçindirme kaygısı her türlü baskıya ve iş yüküne boyun eğmeye neden oluyor.

Kriz patlak verdi. Kapitalist patronların ilk tehdidi küçülmeye gidileceği ve işten çıkartmaya başvurulacağı oldu. Her kriz döneminin söylemleri bunlar. Kimi yerde kriz bahanesi ile ücretsiz izinler yaygınlaşıyor. Ayrıca patronlar konkordato veya iflas gibi yollarla sermaye devle-

tinin desteğine başvuruyor, zararları ve borçları devlet bütçesinden karşılanıyor. Patronları krizden, bizden kesilen vergiler ve fonlarda biriken paralar kurtarıyor. İşçilerin payına işsizlik, daha çok vergi, daha çok hayat pahalılığı düşüyor. Özelinde de biz kadın işçilere... Yedek işgücü olarak görülen kadın işçiler ilk işten çıkartılanlar oluyor.

Krizi yaratanlar kapitalistler olduğu halde krizin faturası her seferinde işçi ve emekçilere ödetilmeye çalışılıyor. Sınıf bilincinin geriliği, emekçilerin örgütsüzlüğü koşullarında bunu başarmakta güçlük de çekmiyorlar.

- Kadına yönelik şiddet ile ilgili dünya ve Türkiye'deki duruma dair neler diyebilirsiniz?

1. İEKK temsilcisi: Kadına yönelik şiddet noktasında Türkiye'nin bilançosunu kısa da olsa ifade ettik. Hepimiz gün be gün yaşıyor, haberlerde görüyoruz. Eskişine göre daha fazla ve üstü örtülemez durumda. Ama kadına yönelik şiddet sadece Türkiye'nin veya geri kalmış ülkelerin sorunu değil. Maalesef... Dünyanın en ileri, refah seviyesi en yüksek ülkelere

rine bakıyoruz, kadınların yaşadıkları hak gaspları, şiddet olayları çok yüksek oranlarda. Bu örnekler dünyanın her yerinde ikincil olmanın, cinsel ezilmişliğin, kadınların haklarında eşitsizliğin, her boyutu ile şiddet yaşandığının ispatı.

Ama hem dünyada hem de Türkiye’de birikmiş tepkiler açığa çıkıyor. İnancımız umut filizleri veriyor. Emine Bulut olayı tepkinin ortaya konulduğu bir örnek oldu. Kadın cinayetlerinin mahkeme süreçleri daha fazla takip ediliyor. Avrupa’da “eşit işe eşit ücret” için, kürtaj hakkı için eylemler gerçekleşiyor.

- Kriz dönemi içerisinde birçok TİS tamamlandı, kimi önemli TİS’lerin ön

süreci yaşanıyor. İşçilerin gözünü diktiği MESS Grup TİS’lerinin görüşmeleri gerçekleşiyor. Kriz döneminde kadın işçilerin öne çıkan sorunları nelerdir? Sözleşmelerdeki talepler kadın işçiler açısından nasıl görünüyor?

2. İEKK temsilcisi: İEKK olarak, MESS sözleşme süreci ile ilgili açıklamamızı yaptık. Kısaca ifade

etmek gerekirse, masaya oturan sendikaların sözleşme taslaklarında kadın işçilerin talepleri yok. Olan talepler de gerçek anlamı ile mücadele noktasına dönüştürülüyor. Sözleşmelerde işyerinde kadınların yaşadıkları şiddeti önlemeye dönük kurullardan bahsediliyor. Çözüm yöntemleri o kadar ucube ki.

MESS Grup TİS süreci, sadece kadın işçiler açısından değil, tüm işçiler için talepleri karşılayacak taslaklardan da mücadeleye hattından da yoksun. MESS patronlarının da sendika bürokratlarının da kadın işçilerin sorunlarını çözmeceği açıktır.

Kadın işçilerin sözleşme sürecinde aktif, sözünü söyleyen, taleplerini belirleyen ve talepleri için mücadele eden bir şekilde hareket etmesi gerekiyor. MESS fabrikalarında kadını ve erkeği ile işçiler kendi işleyişlerini oluşturan ve kendi inisiyatifini ile işleten, kararlar alan, uygulatan, denetleyen bir düzeye gelmeli. Sözleşme taslaklarında elbette kadın işçilerin talepleri yer almalı. “Eşit işe eşit ücret”, “8 Mart’ın tüm işçilere ücretli izin olması”, “Regl izni”, “Kreş hakkı”, “İşyerinde yaşanan şiddet, taciz, tecavüz olaylarını önleyici tedbirler” başta olmak üzere kadın işçilerin talepleri için mücadele hattı oluşturulmalı. Bunlar tali değil, ana talepler olarak görülmeli.

- 25 Kasım’ın ön sürecindeyiz, kadın

işçi ve emekçilerin sorunlarının çözümü için önerileriniz nelerdir?

2. İEKK temsilcisi: 25 Kasım, son yıllarda kadına yönelik şiddetin ve kadınların gericiliğe karşı öfkesinin aktığı eylemsel kanallardan biri oldu. Her geçen yıl yaşananların daha da boyutlanması, 25 Kasım sürecinin -eylemin ötesinde kadınların örgütlenmesi açısından iyi değerlendirilmesi gerektiğine işaret ediyor.

Bu sene 25 Kasım sürecinde önümüzde duran sorumluluk, kadına yönelik şiddete karşı mücadelenin güçlenmesini, biriken tepkinin açığa çıkmasını, gerçekleşen eylemlere akmasını ve süreçten daha örgütlü çıkılmasını sağlamaktır. İEKK olarak bulunduğumuz çalışma alanlarında bu sorumluluk ile davranmaya çalışıyoruz, 25 Kasım sürecine de bunu uygun hazırlanıyoruz.

1. İEKK temsilcisi: Faaliyetlerimizi sınıf eksenli kadın çalışmasına yoğunlaştırmış durumdayız. Yürütülecek bir kadın çalışması, kadının

cinsel ezilmişlikten gelen özgül sorunları ile sınıfsal ezilmişliğini birleştirmelidir. Zira sınıfın ortak sorunları ve çıkarlarının ötesinde, işçi kadınların cinsel ezilme ve sömürülme konumundan gelen özgül sorunları ve ihtiyaçları var. Bunları içermeyen bir sınıf çalışması ile kadın sorunu çerçevesinde başarılı bir mücadeleyi örgütlemek mümkün değildir.

2. İEKK temsilcisi: Kadın işçilerin ve emekçilerin örgütlü bir güç olmasını sağlamak gerekiyor. Talepleri vurucu ve harekete geçirici bir şekilde işleyebilmek gerekiyor. Ve bizce kadın işçi ve emekçilerin yaşadıkları sorunların çözümü tüm işçi ve emekçilerin omuzlarındadır. Erkek işçi ve emekçilerin bilinçlenmesi ve ortak mücadele yürütülmesi gerekmektedir.

1. İEKK temsilcisi: Kadının ezilmişliği, sınıflı toplumların tarihsel bir ürünüdür. Dolayısıyla kadın sorunu basitçe erkek ile kadın arasındaki özel bir sorun olmayıp, toplumsal ve sınıfsal nitelikte bir sorundur. Kadın sorununda gerçek ve kalıcı çözüm için bu sorunun toplumsal niteliğini ve içeriğini kavramak temel önemdedir. Kadınların kurtuluşu mücadelesinin çizgisi açısından sorunun kaynağını anlamının kritik olduğunu düşünüyoruz. Patronlar, sermaye düzeni hedef alınmadan yürünen yol çıkmaz sokağa varıyor.

Şule Çet davası: İntihara dair bulgu yok

Şule Çet cinayetinde Çağatay Aksu ve Berk Akand’ın tutuklu yargılandığı davanın 4. duruşması 16 Ekim’de Ankara 31. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görüldü.

Ankara Kadın Platformu bileşenleri tarafından adliye önünde yapılan açıklamanın ardından başlayan duruşmada tanık ifadelerinden sonra bilirkişi heyeti adına Prof. Dr. Çağlar Özdemir söz aldı. Çet’in ölümünde intihar bulgusu olmadığını belirten Özdemir, Aksu ve Akand’ın ifadeleri üzerine, “Dosyanın geneline bakıldığında sıyrıklar ve mad-

di bulgular cinsel saldırıya işaret ediyor. Gazi Üniversitesi psikiyatri bölümü Şule’nin intihar edecek bir ruh halinde olmadığını da raporladı” dedi.

Akand’ın iddia ettiğinin aksine olay yerinde Çet’in düşmesini engelleme yönünde bir belirtinin olmadığını ortaya koydu. Çet’in bedeninin bulunduğu noktanın serbest düşmeye uygun olmadığını belirtti.

Mahkeme heyeti kararında Aksu ve Akand’ın tutukluluk halinin devamına hükmederek davayı 20 Kasım’a erteledi.

Helin Palandöken mezarı başında anıldı

2017 yılında okulunun önünde katledilen 17 yaşındaki lise öğrencisi Helin Palandöken 13 Ekim’de İstanbul’un Tuzla ilçesindeki Aydınlı’daki mezarı başında anıldı.

Anmada yapılan konuşmalarda aradan 2 yıl geçmesine rağmen hâlâ onlarca kadının öldürülmeye devam edildiği vurgulandı. Emine Bulut ve Nadira Kadirova cinayetlerine özellikle değinilen konuşmada kadın cinayetlerini önlemek için yetkililerin hiçbir önlem alma-

dığı söylendi. “Ölen kadınların parklara, sokaklara isimlerinin verilmesini değil onların yaşamasını istiyoruz” denildi. Suriye’deki savaşa da değinilerek barış vurgusu yapıldı.

Helin’in babası Nihat Palandöken ise bireysel silahlanmaya değinerek bireysel silahlanmanın önüne geçilmesi için imza kampanyası yürüttüğünü, ama yetkililerin bunu dikkate almadığını söyledi. Anmada Mor Dayanışma adına da konuşma gerçekleştirildi.

Gebze’de İEKK kahvaltısı

İşçi Emekçi Kadın Komisyonu (İEKK) 13 Ekim’de Gebze’de kahvaltı düzenledi. Ortak yapılan kahvaltının ardından, öncelikle kadın cinayetleri, kadına yönelik taciz-tecavüz ve şiddet üzerine konuşmalar yapıldı. Sorunun temel kaynağının erkek egemen sistemi ayakta tutan kapitalist sistem olduğu, mücadelenin bu ekseninde ele alınması gerektiği söylendi. Aile içinde, fabrikada kadına yönelik şiddete karşı mücadele içinde emekçi kadınları özgürleştireceği

ortaya kondu.

Hemen hemen bütün katılımcıların söz aldığı sohbette, herkes kendi yaşadıklarından ve yaşamından örnekler verdi. Yaklaşmakta olan 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü vesilesiyle bir araya gelmenin ve mücadeleye katılmanın önemi vurgulandı.

Bundan sonra düzenli toplanma ve ortak bir şeyler yapma kararı alınarak etkinlik sonlandırıldı.

Emperyalistler yenilecek, direnen halklar kazanacak!

Yıllardır Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren, IŞİD gibi cihatçı bir çeteyi yaratan emperyalistler ve işbirlikçisi devletler yeni bir kırım ve işgal politikası için harekete geçtiler. Dinci gerici Türk sermaye devleti Ortadoğu'da bölge halklarının cellatlığına soyunarak, yanına cihatçı-katliamcı ÖSO çetecilerini de alarak yeni bir saldırı ve işgal hareketine başladı. ABD emperyalizmi başta olmak üzere yıllardır emperyalizmin kanlı politikaları ile katledilen, sömürülen, göç yollarına mahkum edilen halkların bölgedeki kazanımlarını hedef alan Türk sermaye devleti işçi ve emekçilerin bilincini bulandırarak kirli, şovenist bir propaganda ile bu saldırıyı başlattı.

AKP iktidarı iç ve dış politikada girdiği her krizde savaş silahına sarılıyor! Yaşanan büyük ekonomik, siyasal ve toplumsal krizin faturasını savaş, işgal ve katliam politikaları ile gizlemeye çalışıyor! Cibril'ün, Efrîn'in ardından bu sefer de kirli politikalarını, Kürt halkının yaşadığı Fırat'ın doğusundaki diğer bölgelere taşımak için çabalıyor.

Toplumsal muhalefetin tamamını "terör" demagojisiyle hedef alıyor. Savaş karşı sesini çıkaran herkesi baskı, gözetim ve tutuklama terörü ile yıldırma, susturmaya çalışıyor!

Bizler bu savaşı yaratanları, kardeş halkların cellatlığına soyunanları, tırlar dolusu silahla IŞİD'i besleyenleri, milyon-

larca işçi ve emekçiyi yerinden yurdundan eden, göç yollarında Aylan bebekleri katleden, beslediği dinci cihatçı çetelerle Amed, Suruç, Ankara gibi katliamların sorumluları olanları iyi tanıyoruz! Bütün bu katliamların, savaşların ve işgallerin bir avuç sermayedarın, silah tüccarlarının ve sonu gelmiş iktidarlarının son bir çaba ile sürdürmeye çalışanların çıkarına olduğunu biliyoruz. Kardeş halklara karşı emperyalist savaşın ve sermayenin karşısında birliğimizi güçlendirecek, mücadelemizi büyüteceğiz!

Emperyalistler yenilecek, direnen halklar kazanacak!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Ekim 2019

İstanbul DGB: Savaşa değil eğitime bütçe!

Ekonomik krizin etkisinin arttığı ve gençlik içerisinde etkisini daha fazla gösterdiği bir dönemde üniversiteler zamlar ve yeni sorunlarla açıldı. İstanbul Devrimci Gençlik Birliği (DGB), bu gündemin yanı sıra savaş ve saldırganlığa karşı Avcılar'da 9 ve 10 Ekim'de faaliyetlerini sürdürdü. Gençliğin en temel ihtiyaçları

olan beslenme, barınma ve ulaşım alanlarındaki zamları işleyen duvar gazeteleri İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa Avcılar Kampüsü'nde ve Avcılar'da gençliğin geçtiği güzergâhlara yapıldı. Duvar gazetelerinde, gençliğin sefalet koşullarına karşı çıkışsız olmadığı vurgulanırken, gençlik bu karanlık tabloyu dağıtabilmek

için DGB saflarında mücadele etmeye çağrıldı.

Ayrıca, sermayenin savaş çığırıklığıyla yaratmaya çalıştığı şovenist histeriye, kirli savaşlara bütçeler akıtılmasına karşı Avcılar'da yazılımlar yapıldı. DGB imzasıyla "Savaşa değil, eğitime bütçe!" şiarı yazıldı.

DTCF'de faşist saldırı

Ankara Üniversitesi Dil, Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde (DTCF) ÖGB'nin ve çevik kuvvetin desteğini arkasına alan faşist çete 16 ve 17 Ekim'de devrimci-muhafif öğrencilere saldırdı.

İlk gün, öğrencilerin derste olmasından faydalanarak Ortabahçe'de poz veren eli kanlı çete "Sizi bu okulda barındırmayacağız!", "Şimdi işiniz bitti!" şeklinde tehdit ve hakaretlerde bulundu. Ardından faşist kurumlardan çağırıldığı kalabalık toplama okulun önünde birleşerek öğrencilere Sıhhiye Köprüsü'nün altında pusu kurdu.

Dekanlığa durumun bildirilmesine rağmen saldırıda can güvenliği sağlanmayan öğrenciler saat 18.00'de, okulun önünde anti-faşist mücadele çağrısı yapan bir basın açıklaması düzenledi. Ardından Kızılay'a birlikte yürümek isteyen devrimci öğrencilere, çevik kuvvet barışçıl olmadıkları ve tahrik edici söylemlerde buldukları gerekçesiyle dağılmaları dayatmasında bulundu. Polisle yaşanan gerginliğin sonrasında eylem sona erdi.

Ertesi gün de faşist çete provokasyona devam etti. Yemekhaneden çıkan devrimci öğrencilere çetenin saldırısı bahanesiyle çevik kuvvet Ortabahçe'ye girerek saldırıyı sürdürdü.

"İşgalin lokumu olmaz" diyen öğrencilere hapis istemi

Boğaziçi Üniversitesi'nde Efrîn işgaline destek veren çetelerin lokum dağıtmasına karşı "İşgalin, katliamın lokumu olmaz" pankartıyla eylem yapan öğrenciler hakkındaki dava devam etti

30 öğrenci hakkında, "örgüt propagandası yapmak" iddiasıyla açılan dava 15 Ekim'de İstanbul 32. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmeye devam etti. Ara duruşmada mütalaasını veren savcı, son duruşmada bunu tekrar ederek, öğrencilere 1 yıldan 5 yıla kadar hapis cezası istedi.

Öğrencilerin avukatları esasa ilişkin savunmalar için süre istedi. Öğrencilerin de söz almasının ardından mahkeme heyeti, savunmalar için süre vererek duruşmayı 31 Ocak 2020'ye erteledi. Ayrıca, el konulan dijital materyallerin hükümlerle birlikte verilmesine karar verildi.

Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!

Faşist Türk sermaye devleti ve başındaki AKP-MHP iktidarı, ÖSO gibi çeteleri de yanına alarak, 9 Ekim'de Kuzey Doğu Suriye'yi (Rojava) işgal girişimini başlattı. En modern ağır silahlarla, uçaklarla, tanklarla yeniden Kürt halkına karşı kirli ve kanlı bir savaş yürütülüyor. Saray diktatörlüğünün işgal güruhları, çocuk-kadın-yaşlı demeden, hiçbir kural tanımadan bir halkı yok etmek için barbarlık sergilemekten geri kalmıyorlar. Savaşa ve işgale destek sağlamak için devletin tüm imkanları kullanılıyor. Sermaye medyası etikçilikte birbiriyle yarışıyor.

Türk sermaye devletinin, Kürt halkını on yıldır nasıl inkar ve imha ettiğini, yakın yıllarda Nusaybin, Sur ve Cizre'de Kürt gençlerini nasıl katlettiğini biliyoruz. Kürtlerin mücadele yoluyla elde ettikleri kazanımlara hiçbir şekilde tahammül edilmiyor. Belediye seçimlerinin ardından başta Diyarbakır, Van, Mardin olmak üzere Kürt kentlerindeki belediyelere nasıl kayıym atandığını gördük. Kürt halkının özgürlük mücadelesini "terör" diye damgalıyorlar ama gerçek terörist, legal Kürt siyasetçilerini cezaevine koyarak rehin tutan saray iktidarının ve devletin ta kendisidir.

Kürt halkı kendi topraklarında, kendi bölgesinde özgürce ve insanca yaşamak isteyen bir halktır. Başka hiçbir halkın toprağına göz dikmediği gibi, kendi öz topraklarında yüz yıllardır yaşama mücadelesi veriyor. Aynı zamanda uzun yıllardır Türk ve Arap milliyetçiliğine karşı

ayakta kalmak için de mücadele eden onurlu bir halktır. İnsanlık düşmanı İŞİD gibi dinci çeteleri dünyanın gözü önünde, Kürdistan'da toprağına gömen de yine Kürt halkının kahraman evlatları ve dostlarıdır.

Kürt halkının kazanımlarını yok etmek isteyen saray rejimi topyekün savaşla aynı zamanda kendi topraklarını da genişletmenin hayalini kuruyor. Bu uğurda, tecavüzcü-dinci İŞİD artıklarını Ortadoğu halklarının başına salmaktan çekinmiyor.

Türkiye'deki halklar, işçiler, emekçiler ve yoksullar Erdoğan-AKP iktidarının saldırganlığına ortak olmamalıdır. Bu gerici ve haksız savaşta kendi evlatlarının ölmesine ve öldürmesine seyirci kalmamalıdır. Onlara düşen onurlu görev,

bu haksız savaşa dur demektir. Devletin işçi ve emekçilerden topladığı vergiler, Tayyip Erdoğan'ın çıkarına kullanılmak, egosunu tatmin etmek için değildir. Bu vergilerle halka hizmet götürmesi gereken iktidar, bunu yapmadığı gibi, savaşın faturasını da işçi ve emekçi yoksul halka çıkarmaktadır.

Diğer yandan başta ABD, AB ve Rusya olmak üzere emperyalist-kapitalist devletler de bu işgal savaşına çanak tutuyorlar. İkiyüzlü açıklamalarına karşın kendi çıkarlarını gözetiyor, kendi silahlarını satmakta bir an bile tereddüt etmiyorlar. İnsanların katledilmesi, halklara acı çektilmesi onları hiçbir şekilde ilgilendirmiyor. Dünyanın gözleri önünde bir hakla karşı imha savaşı yürütülüyorken,

onların tek derdi yeni bir mülteci göçü oluyor.

Emperyalist-kapitalist güçlere uşaklıkta hiçbir sınır tanımayan, onların güdümünde hareket eden Türk sermaye devleti, işçi sınıfı ve emekçileri, ezilen halkları baskı ve zorbalıkla ezmeye devam ediyor. Bu devletin ve başındaki iktidarın Türkiye ve Kürdistan'da yaşayan halklara, işçi ve emekçilere açlık, yoksulluk, işsizlik, hayat pahalılığı, onursuz yaşam vb.den başka verebildiği bir şey yok. İşçi ve emekçileri gerçek sorunlardan uzaklaştırmak için tekrar tekrar "vatan-millet-Sakarya" söylemlerini piyasaya sürüyor. Ayakta kalmak uğruna tüm toplumu köleleştirmeye çalışıyor.

Bu düzen ve iktidar ayakta kalma gücünü işçi ve emekçilerin suskunluğundan, örgütsüzlüğünden, tepkisizliğinden alıyor. Yaşanan gerçekleri işçi sınıfına ve emekçi kitlelere anlatmak, sınıf devrimcilerinin temel bir görevidir. Sermaye düzeni ve devleti işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mücadelesiyle yerle bir edilmedikçe, yerine sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti kurulmadıkça açlığın ve yoksulluğun sürmesi, kirli ve haksız savaşların yaşanması kaçınılmazdır.

Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük!

Yaşasın halkların kardeşliği ve gönüllü birliği!

ESSEN'DAN BİR İNŞAAT İŞÇİSİ

Devrimci sınıf mücadelesi ile halkların kardeşliği kazanacak!

Son dönemlerde artan Suriyeli düşmanlığına dair, çalıştığım fabrikadan gözlemlerimi aktarmak istiyorum. Toplumun geri bilincinin işçiler arasında ne denli yaygın olduğu malum. Çoğu işçi işsizliğin nedeni olarak Suriyelileri görüyor. Genellemeler yaparak, Suriyelileri yaşanan olumsuzlukların nedeni olarak kodlayıp, onlara tepki duyuyor. Hele de Mersin gibi Suriyeli nüfusun yoğun olduğu yerlerde bu daha belirgindir. Ancak çalıştığım fabrikada görece farklı bir durum yaşanmaktadır. Zira patronlar Suriyelidir.

Her fabrikada olduğu gibi kölelik koşullarında ve sağlıksız çalışma ortamında Suriyeli ve Türkiyeli işçiler birlikte çalışıyorlar. Ancak çalıştığım fabrikada işçiler patronların Suriyeli olmasını dert

etmemektedir. Dışarıda Suriyelilere duyulan öfke fabrikada Suriyeli patrona yalakağa bile varmaktadır. İşçiler çalışma koşulları hakkında şikayetlerini dile getirirken, patronların kimliği öne çıkmamaktadır. Bunda işini kaybetme korkusu bir etken olmakla birlikte, bunu da belirleyen neden, fabrika zeminindeki açık sınıfsal konumlanıştır. Aynı nedenle işçiler arasında da böyle bir kutuplaşma belirgin halde yaşanmamaktadır. Kuşkusuz bilinç ve örgütlenme düzeyinin düşük olduğu her işyeri ortamında olan işçiler

arasındaki rekabet, dedikodu, yalakağa vb. gibi sorunlar yaşanmaktadır. Ancak bunda belirleyici olan ırksal vb. ayrımlar değildir.

Ayrıca Suriye'ye yönelik savaş başladığında şovenizmin etkisi kimi Türkiyeli işçiler üzerinde belirgin bir şekilde görüldü. Dinlenen müziklerde özellikle "Türklük, şehitlik, vatan" vurgusunu öne çıkarmak niyetindeydiler. Ancak bunu çok fazla sürdüremediler, zira patronlar Suriyeli olunca "Türklük" üzerinden gelişen şoven dalga bir gün bile süremedi. İşsizlik basıncı ile olsa gerek bu konuda

ısrarcı olamadılar, fabrika ortamı kısa sürede kendi "normaline" döndü. Özetle sınıfsal konumun getirdiği zorunluluklar ve sorunlar gerçeği, işçiler üzerindeki şoven etkiyi bir şekilde baskılayabildi.

Sermaye ve devlet gerçek sınıfsal sorunlar öne çıkmasın diye her türden gericiliği pompalamaktadır. İşçilerin gözlerine bağlanan her türden gerici bağ ise sınıfsal gerçeklik karşısında çözülmek zorunda kalıyor.

Bu, bir kez daha sınıf temelli mücadele ve örgütlenmenin önemini göstermektedir. Eninde sonunda devrimci sınıf mücadelesi ile işçi sınıfı bilinçli bir şekilde halkların kardeşliğini savunacak ve her türden gericiyi parçalayacak koluma ulaşacaktır.

MERSİN'DEN BİR TEKSTİL İŞÇİSİ

Zindan direnişlerinde ölümsüzleşenler kavgamızda yaşıyorlar!

Bir yanda saldırı, diğer yanda direniş...

Bir yanda katliam, diğer yanda bedenini ölüme tereddütsüzce yatan nice yiğit devrimci...

Katliamcı geleneğe sahip sermaye devleti, devrimci güçler şahsında işçi sınıfı ve emekçi kitleleri teslim alabilmek, sosyal yıkım politikalarını kolayca hayata geçirebilmek ve kölelik rejimini sürdürülebilmek amacıyla 1990'lı yılların başında, hapishanelerde hücre saldırısını gündeme getirmişti.

ÇELİKTE YÖĞRÜLMÜŞ İRADE

12 Eylül karanlığının yarıldığı '80'lerin ikinci yarısı da kapanırken, ilk olarak 1991 yılında çıkarılan "Terörle Mücadele Yasası"yla yeni saldırı dalgası başlamış oldu. Bu yasayla hedeflenen, devrimci tutsakları disiplin cezalarıyla hücrelere kapatmak ve tutsaklık süresi boyunca hücrelerde tutmaktır. Bu yasanın çıkarılmasının birkaç ay sonrasında Eskişehir tabutluğu gündeme getirildi. Ancak tutsak devrimcilerin çelikten yöğrülmuş iradeleri ile başlattıkları açlık grevi sayesinde bu saldırı geri püskürtüldü.

Eskişehir Tabutluğu, 5 sene sonra, 1996 yılında yeniden açılmak istendi. Tutsak devrimcilerin buna yanıtı yine netti. Saldırıya karşı kurdukları Cezaevi Merkezi Koordinasyonu'nda (CMK) aldıkları karar doğrultusunda bedenlerini ölüm orucuna yatırdılar. Süresiz açlık grevi ve ölüm orucu eyleminde 12 karanfil ölümsüzleşti. Direniş karşısında sermaye devleti yine aciz kalmıştı.

'96 direnişi öncesi ve sonrası devletin diğer hapishanelere yönelik saldırı ve katliamları devam etti. '95 yılında Buca'ya, '96 yılının başında Ümraniye'ye ve sonlarına doğru Diyarbakır hapishanelerinde bulunan tutsak devrimcilere yönelik işkenceler ve katliamlar gerçekleştirdi.

HABİPLERİN, ÜMİTLERİN, ON'LARIN DİRENİŞ DESTANI

1999 yılı başında başbakanlık koltuğuna oturan Bülent Ecevit hapishanelerde yeniden başlatılacak saldırıların sinyalini şu sözlerle vermişti: "İçeriye teslim almadan, dışarıya teslim alamayız." O bu sözleri bir ABD ziyareti için yola koyulurken, tam da Türkiye'nin AB'ye girişi

sürecinde, bizzat emperyalist AB ve ABD devletlerinin destekleri üzerinden sarf etmişti.

Sermaye devleti, '99 yılında, devrimci iradeyi teslim almak ve devrimci tutsakları kimliksizleştirmek hedefiyle hücre saldırısını yeniden gündeme getirdi. Tarih 26 Eylül'ü gösterdiğinde yeni bir acımasız katliama uyandı Türkiye. Sermaye devleti, 10 yiğit devrimciyi vahşice işkencelerden geçirerek katletti. Habipler, Ümitler, On'lar Ulucanlar'da direniş destanı yazarak bu vahşi saldırıyı da geri püskürttüler.

Sermaye devleti, Ulucanlar Katliamı ve Direnişi'nin ardından F Tipi hücrelerin inşasına hız verdi. 5 Temmuz 2000'de ise bir "prova" olarak Burdur Hapishanesi'ne saldırdı. 60 tutsağın bulunduğu koşullara polisler, özel timler ve iş makineleriyle girildi. Bu vahşi saldırı sonucu ağır yaralanan tutsaklar 15 gün "iş göremez raporu" almıştı. Ardından Bergama hapishanesi hedef seçildi. 26 Temmuz 2000'de gerçekleşen bu saldırılarda da yalnız gardiyanlar, polisler değil, iş makineleri ile de tutsaklara saldırdı.

Bu saldırılar ile F tipi hücrelerin yolunun düzlenmesine karşı devrimci tutsaklar, 20 Ekim 2000'de Ölüm Orucu Eylemi'ne başladı. Devletin hücre saldırısına içeride de dışarıda da direnişle karşılık

verildi.

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ!

"ÖO direnişi her şeyden önce yeniden doğmaktır. Umudu, direnci, sevdayı hücre hücre eriyen bedenlerimizle yeniden var etmektir. F tipi cezaevi saldırısıyla teslim alınmak istenen toplumun özneli devrimci güçler şahsında tüm toplumun direnme umudunu, geleceğe yönelik olan inanç ve özlemleri öldürmek, öncüsüz bırakmaktır. Katliamlarla bir teslimiyetçilik, bir muğlaklık yaratmak, yıkım programlarını rahatça hayata geçirmektir" demişti Alaattin Karadağ.

Hücre hücre eriyen bedenler karşısında devletin saldırıları yenik düşüyor, bir kez daha kanla yazılan tarih, devrimci iradenin kolayca teslim alınamayacağını kaydediyordu.

ŞAN OLSUN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİ!

Hatice Yürekli, Ölüm Orucu direnişinin 1. ekibinde yer alarak zindan direnişçiliğinin gereğini komünist bir devrimci olarak tereddütsüzce yerine getirmişti. Ulucanlar davasının savunmasında, "Ben gönüllü bir Ölüm Orucu direnişçisiyim" diyor ve ekliyordu:

"Bizim Ölüm Orucu'na 'örgüt baskısıyla' gittiğimiz söyleniyor. Bu çok çirkin/çaresiz bir yalandır. Bizler siyasi kimlik-

leri, gelecek idealleri olan ve bu idealer doğrultusunda yaşayan insanlarız. Devletin bizleri teslim alıp imha etmeye dönük planlarına karşı en önde durmak, ölümüne direnişin ilk gönüllüleri olmak bir onurdur bizim için. Hiç kuşku duymuyorum ki, tüm arkadaşlarımız ilk gönüllüler içinde olmayı istemektedirler."

Nice yiğit devrimci, ölüm orucu direnişiyle 2000'de gerçekleşen devletin azgınca saldırılarına karşı bedenlerini siper ettiler.

Nitekim ölüm orucunun 60. gününde bu kez devlet, 19 Aralık 2000'de, Türkiye'nin dört bir yanındaki hapishanelerde Nazi saldırılarını aratmayan yöntemler kullanarak 4 gün süren bir saldırı ve katliam gerçekleştirdi. Katliamda 28 tutsak ölümsüzleşti. Devlet bir kez daha destansı direnişlerin önünde politik yenilgi aldı. Katliam sonrasında tutsaklar F tipi hücrelere kapatıldılar. Devrimci tutsaklara yönelik ağır tecrit koşulları altında işkenceli dönem başladı. Ölüm Orucu direnişleri F tipi zindanlara taşındı. Ölüm Orucu direnişi boyunca 122 devrimci şehit düşse de katil sermaye devleti, devrimci iradeyi teslim alamadı.

DEVİRİMCİ İRADE TESLİM ALINAMAZ!

Günümüzde de sermaye devleti, yaşadığı ekonomik krizin ağır faturasını işçi sınıfına ödettirmek istiyor. İşçi ve emekçilerin haklarını gasp ederek sosyal yıkım politikalarını hayata geçirmeye çalışıyor. Devlet, buna karşı gelişebilecek her türlü eylemi baştan engelleyebilmek için yine teslimiyet politikaları dayatıyor. Sınıf ve emekçi kitlelere devrimci öncüleri şahsında diz çöktürebilmek amacıyla hapishanelere yönelik tek tip elbise, yasağın, ağır tecrit koşulları vb. yeni saldırılar gündeme getiriyor.

Ancak '91'lerden '96'da ölümsüzleşen 12 karanfile, Ulucanlar'dan 20 Ekim 2000 Ölüm Orucu'na çelikleşmiş devrimci irade önünde nasıl ki devletin saldırıları yenik düşmüşse, bugün de hapishanelerde devrimci tutsaklar aynı inanç ve bilinçle, devrimci iradeyi kuşanıp, devletin gerçekleştirmek istediği saldırılara gereken cevabı vereceklerdir.

20 Ekim 2000 Ölüm Orucu Direnişi'nin 19. yıldönümünde, hapishane direnişlerinde ölümsüzleşen tüm devrimcileri saygıyla anıyoruz...

“Size güvenererek, onurluca direniyorum!”

İşgal saldırısının üçüncü gününde, öğle paydosu sırasında, yemekhanede masanın etrafındaki üç arkadaşının konuşmaları Mehmet’i deliye döndürmüştü.

“Teröristlerin kökünü kazıyacaklar şimdi” dedi Şehmuz.

“Allah vere de Mehmetçik fazla zarar görmese” dedi Rafet.

“Yok canım pek zarar görmez. Teröristler şimdi kaçacak yer arıyordur” diye yanıt verdi Hamit.

“Yeter” diye bağırdı Mehmet. İhtiyatı elden bıraktı. Daha doğrusu patladı.

“Bu masada herkes Kürt düşmanlığıyla konuşuyor.”

“Ağır ol Mehmet” dedi Şehmuz, “Ne Kürt düşmanlığı. Teröristlere karşı girdiler oraya. Kürtleri de kurtaracaklar. Biliyorsun ben de Kürdüm. Niye Kürtlere düşmanca konuşayım?”

“Peki Şehmuz, sen değil miydin Şırnak’ta bizim akrabamızın bebeğini vurmuşlar, öldürmüşler diyen? Aynı gün televizyonda hükümetten kim konuşursa teröristleri öldürdük dememişler miydi? Senin akrabamız olan bebek silah kurşunuyla vurulmuştu.”

“Talihsizlik. Belki de kurşun sekmişti.”

“Hadi öyle olsun. Ama 6 aylık bebeğe terörist denmesi de mi, talihsizlik? Kurşun adres sormaz derler. Peki, havadan yağın bomba adres sorar mı?”

“İyi de teröristlerin bulunduğu alana bomba atılıyor” diye savunuya geçti Şehmuz.

“Evet, teröristlerin deniyor. Tıpkı senin akrabamızın 6 aylık bebeğine dendiği gibi.”

“Ya sen Rafet Mehmetçiğe zarar gelmese diyorsun. Şimdi oraya maaşlı askerler gidiyor. Ama zorunlu askerlik yapanlar gitse, kim gidecek? Televizyonda savaş naraları atanların çocukları gidecek mi?”

“Gitmeyecek tabii ki” dedi Rafet.

“Senin öz kardeşin bile haklı olduğu bir konuda senin çocuğunu kavgaya sürüp, kendi çocuğunu koruyacak olsa, çocuğuna bir şey olsa kardeşini öldürebilirsin bile. Ama savaş naraları atanların kendi çocuklarını koruyup, bizim çocuklarımızı savaşa gönderdiğinde gikin çıkmıyor. Kardeşine gücün yeter ama onlara yetmiyor, değil mi?”

Rafet karşılık veremedi. Keşke küfürlü konuşsa da Mehmet’in suratına yumruğu indirsem diye düşündü. Nasılsa ona da gücü yeter.

“Ya sen Hamit, Mehmetçik zarar görmez diyorsun, peki biz zarar görmez miyiz?”

“Biz ne zarar göreceğiz?” diye çıkıştı Hamit.

“Sence oraya atılan bombanın parası kimden çıkıyor? Çocuklarını göndermiyor ama o silahların bombaların parasını zenginler ödüyor diye düşünüyorsun, değil mi?”

“Parası devlet hazinesinden ödeniyor. Senin söylediğin gibi düşünecek kadar salak değilim.”

“Şaşırttın beni. Çünkü devlet hazinesi bizden kesilen vergilerle doluyor diyen, bizzat sendin. Sürekli zamlar oluyor. Vergilerin de artacağını biliyorsun. Demek oluyor ki savaşta kullanılacak her şeyin parası senden, benden, Şehmuz’dan, Rafet’ten karşılanacağını biliyorsun.”

“Ne yani, sapanla mı gitsinler oraya?”

“Niye oraya gidiyorlar diye sormadan bunu sorman tuhaf. Terörist mi? Madem terörist, 3-4 yıl önce de teröristti. Peki, o zaman Salih Müslim’le niye Ankara’da görüştüler? Irak’ta Barzani’ye de terörist diyorlardı. Ama şimdi onunla epey iyiler. Yani kimlerin terörist, kimlerin dost olduğu günlük çıkarlarına göre değişiyor.

“Daha önemlisi Türkiye’nin Suriye’de işi ne? Suriye mi Türkiye’yi çağırdı? Hayır, tam tersine, Türkiye’nin Suriye topraklarına girmesini istemiyor. Yani düpedüz işgal söz konusu. Sözlük anlamı olarak bile işgal!”

Diğerlerinin imdadına işbaşı zili yetti. İşbaşı zilini her duyduklarında yüzleri asılarken, şimdi üçünün de yüzü gülmüştü. Üçü de Mehmet ne gıcık biri, söyledikleri doğru ama kafa bulandırıyor, kalkıp devlete karşı mı geleceğiz diye düşünmüşlerdi.

İş çıkışı serviste konuşmaya devam ederim diye düşünüyordu Mehmet. Ama üçü de o akşam fazla mesaiye kaldıklarından Mehmet onlarla sohbet edemedi.

Ertesi sabah telefonun alarmından önce, gelen mesaj sesiyle uyandı. Mesajda, iş akdinin feshedildiği, muhasebeye bugün gitmesi yazıyordu. Servisi kaçırdığı için fabrikaya dolmuşla gitti. Muhasebede önüne sürülen kağıtları imzalamadı. Fabrikadan çıkıp soluğu çalışma müdürlüğünde aldı. İşten atıldığına ilişkin dilekçe yazdı.

O akşam yoldaşıyla randevusu vardı. Yoldaşıyla buluştuğunda üç arkadaşına duyduğu öfkeyle olanları anlattı yoldaşına.

“Az bir soluklan” dedi yoldaşı. “İşten atılmanın nedeni üç arkadaşınla sohbet

olabilir. Doğru yaptın demeyeceğim. Yanlış da yaptın demeyeceğim. Duygusal davranmışsın. Ama sence o üç arkadaşın senin anlattıklarını bilmiyorlar mıydı, diye sordun mu kendine?”

“Biliyorlardı...”

“Evet senin gibi formüle edemeseler bile biliyorlar. Peki niye şovenizm zehrinde bu kadar çok etkileniyorlar? Örgütsüz oldukları için güçsüzler çünkü. 6 aylık bebeğe terörist dendiğinde kimse buna inanmaz. Ama örgütsüzken, yani güçsüzken kimse ses etmez bu yalana. Elbette senin söylediklerini söyleyeceğiz. Ama yoldaş bizim öncelikli hedefimiz onları örgütlemek, yani güçlendirmek olmalı. Şu duygusallıktan sıyrıldığında fabrika önünde işe geri dönmek için direniş başlatalım. Duygusallıktan sıyrılmamız dedim. Çünkü şimdiki duygusallığınla o ki o üç kişi ‘Kime güveniyorsun’ diye sorduğunda ‘Size!’ diyemezsin. Ama ‘Size güvenererek onurluca direniyorum’ diyebilirdin.”

Mehmet yoldaşına “Haklısın” dedi ama hala o üç kişiye müthiş öfke duyuyordu. Şu an “Size güveniyorum” diyemezdi. Ama demesi, dahası gerçekten sınıfa güvenmesi gerekiyordu ve bunun bilincindeydi.

**Suriye'den ve Rojava'dan
kirli ellerinizi çekin!**

**İşgalciler yenilecek,
direnen halklar
kazanacak!**

